

650.412

ส 852ค

ร.4

ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5
และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร

21 ส.ย. 2543

สารนิพนธ์
ของ
สุรพล เย็นเจริญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มีนาคม 2543

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1
6 83 4
52 54
55 81

h 74106 ร.4

h 74106

ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5
และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สุรพล เย็นเจริญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
มีนาคม 2543

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และครูผู้สอน โดยจำแนกนักเรียนตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 64 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 4 ตัวเลือก จำนวน 66 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการศึกษาค้นคว้าที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความพึงพอใจ

1.1 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

1.2 นักเรียนที่เรียนต่างชั้นปี มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

1.3 นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ปานกลาง และต่ำ มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจ

2.1 นักเรียนที่เรียนต่างชั้นปี มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนด้านอื่นมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว นักเรียนที่เรียนต่างชั้นปีมีความพึงพอใจทั้ง 3 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ปานกลาง และต่ำ มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

THE SATISFACTION IN STUDYING VOCATIONAL BUSINESS COURSES
OF THE STUDENTS IN MATTHAYOMSUKSA 5 AND MATTHAYOMSUKSA 6
AT PATUMKONGKA SCHOOL UNDER THE SUPERVISION OF THE
DEPARTMENT OF SECONDARY EDUCATION IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

SURAPOL YENCHAROEN

Presented in partial fulfillment of the requirements for Master
of Education degree in Business Education

at Srinakharinwirot University

MARCH 2000

The objective of this study was to study and compare the satisfaction in studying vocational business courses of the students in Matthayomsuksa 5 and Matthayomsuksa 6 at Patumkongka School under the supervision of the Department of Secondary Education in Bangkok in such aspect as curriculum, teaching Methods and learning and teaching activities, and the teachers classified by different level class students and grade point average.

There were 64 samples of students in Matthayomsuksa 5 and Matthayomsuksa 6 who studied business courses in the academic year 1999. The 66 items of the rating scale questionnaire with 4 choices were used in the data collection. The statistics employed in the data analysis included such basis statistics as means and standard deviation, t-test and one-way analysis of variance.

The findings were as follows :

1. The Study of Satisfaction :

1.1 The students in Matthayomsuksa 5 and Matthayomsuksa 6 were satisfied with studying business courses in the aspect of curriculum , teaching methods and learning and teaching activities, and teachers. The overall satisfaction and the satisfaction in each aspect separately were at high level.

1.2 The students who studied in different level were satisfied with studying business courses in the aspect of curriculum, teaching methods and learning and teaching activities, and teachers. The overall satisfaction and the satisfaction in each aspect separately were at high level.

1.3 The overall satisfaction and the satisfaction in each aspect separately of the students whole grade point average was high, moderate and low were at high level.

2. The Comparision of satisfaction :

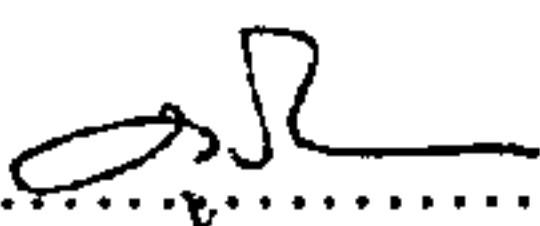
2.1 There was satistically significant difference in satisfaction for the aspect of teacher at .05 level. The students in Matthayomsuksa 6 showed more satisfaction than Matthayomsuksa 5. In other aspects, there was non-statistically significant difference for every aspect as a whole , there was non-statistically significant difference in satisfaction.

2.2 The students with different grade point average, there was non-statistically significant difference in satisfaction.

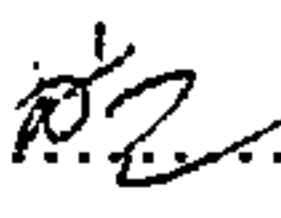
คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์
เรื่อง ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ของนายสุรพล เย็นเจริญ
แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

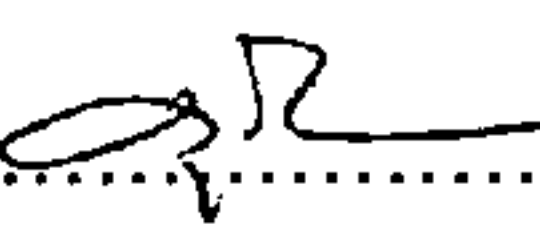
คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์

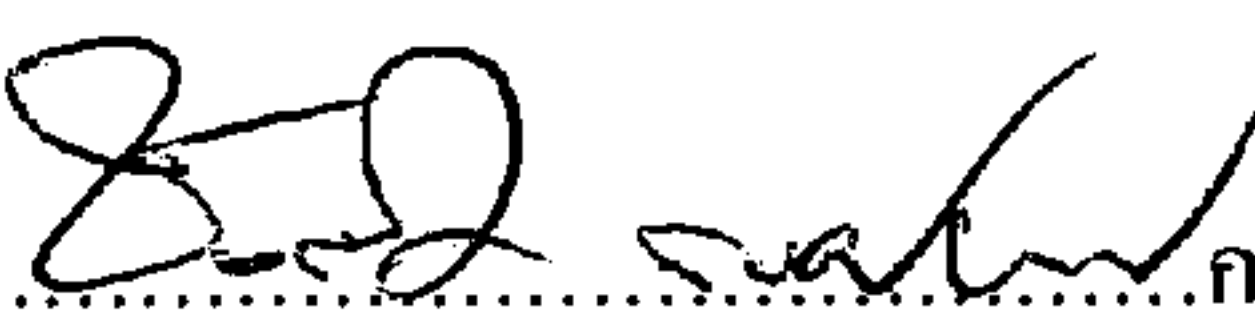
..........ประธาน
(รองศาสตราจารย์สำอังก์ งามวิชา)

..........กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิมไทย)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

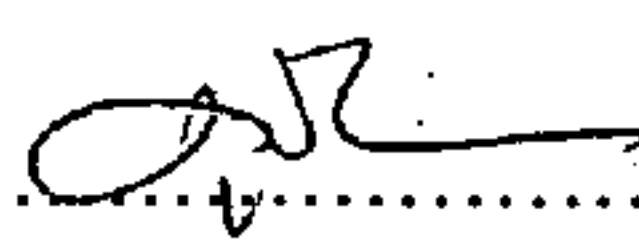
..........ประธาน
(รองศาสตราจารย์สำอังก์ งามวิชา)

..........กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิมไทย)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ชวลิต รวยอาฉิน)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิมไทย)

..........หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิมไทย)

วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ลำอังก์ งามวิชา และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิมไทย์ ที่ได้ให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ คร.ประนอม อุตกฤษฎ์ และอาจารย์ปทุม พงษ์สุชาติ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบพระคุณครู-อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนพระโขนงวิทยาลัย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณอาจารย์จิระพันธ์ ชาคินิชาวน์ อาจารย์อำนวย ลำมาลา และอาจารย์ ปิติพงศ์ ประเสริฐผล ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ผู้วิจัย

และขอขอบคุณ คุณศรีรัตน์ เย็นเจริญ และเด็กชายสุวิชา เย็นเจริญ ซึ่งคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณบิดา-มารดา ครู-อาจารย์ ที่ให้การอบรมสั่งสอนให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจจนสำเร็จการศึกษา

สุรพล เย็นเจริญ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	× ภูมิหลัง.....	1
	✓ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	✓ นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	✓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ.....	5
	✓ วิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียน.....	10
	× หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533.....	15
	× วิชาอาชีพธุรกิจในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	17
	× จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ.....	18
	× ความสำคัญของวิชาอาชีพธุรกิจต่อผู้เรียน.....	19
	× ครูธุรกิจในโรงเรียนมัธยมศึกษา.....	20
	× การจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคา.....	21
	✓ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
	✓ สมมติฐานในการวิจัย.....	25
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	26
	ประชากร.....	26
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
	วิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	27
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	27
	สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33

5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	46
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	46
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
	อภิปรายผลการศึกษา.....	48
	ข้อเสนอแนะ.....	50
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	51
	บรรณานุกรม.....	52
	ภาคผนวก.....	55
	ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	82

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ที่เป็นประชากรจำแนกตามชั้นปีที่เรียน และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม.....	34
2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน โดยรวมและรายด้าน.....	35
3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียน ด้านหลักสูตรอาชีพธุรกิจ โดยรวมและรายข้อ	36
4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียน ด้านวิธีสอนและกิจกรรม การเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ.....	38
5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียน ด้านครูผู้สอน โดยรวมและ รายข้อ.....	40
6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน จำแนกตาม ชั้นปีที่เรียน.....	42
7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อ การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน จำแนกตามระดับ คะแนนเฉลี่ยสะสม.....	43
8 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของ นักเรียนทั้ง 3 ด้าน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน.....	44
9 วิเคราะห์ความแปรปรวนความพึงพอใจต่อการเรียนวิชา อาชีพธุรกิจของนักเรียนทั้ง 3 ด้าน จำแนกตามระดับคะแนน เฉลี่ยสะสม.....	45

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาบุคคล สังคม และประเทศชาติ ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุข และสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุกๆด้านของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 3) จึงอาจกล่าวได้ว่ามนุษย์จะมีคุณภาพได้ต้องอาศัยการศึกษา และถ้าประชากรในประเทศได้รับการศึกษาที่ได้อย่างเหมาะสมและทั่วถึงแล้ว การพัฒนาประเทศย่อมเป็นไปอย่างรวดเร็ว

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต และให้สามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนได้พัฒนาเชาวน์ปัญญา มีความรู้ และทักษะเฉพาะด้านตามศักยภาพ เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ ร่วมพัฒนาสังคมด้วยแนวทางและวิธีการใหม่ๆ และบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม นักเรียนที่จะสำเร็จการศึกษาจะต้องใช้เวลาในการเรียน 3 ปี ตามโครงสร้างของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 กรมวิชาการ (2535 : 1)

วิชาอาชีพธุรกิจ เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา และเป็นวิชาที่เปิดสอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนทุกคนเข้าใจหลักการที่จำเป็นเกี่ยวกับธุรกิจ เพื่องานธุรกิจขั้นพื้นฐานต่างๆ เช่น การบัญชี งานพิมพ์ดีด คอมพิวเตอร์ งานขาย เป็นต้น มุ่งเน้นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ นำทักษะไปใช้ในการประกอบอาชีพ เมื่อจบการศึกษาออกไปหรือเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น โรงเรียนปทุมคงคา ได้จัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจให้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยจัดให้เป็นวิชาเลือกบังคับของนักเรียน จัดการเรียนการสอนตามขีดความสามารถ และความพร้อมของโรงเรียนเป็นหลัก เพื่อจะปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่ออาชีพธุรกิจให้กับนักเรียน เมื่อนักเรียนเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถที่จะเลือกประกอบอาชีพได้ตามสถานภาพของนักเรียนแต่ละคนหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ครูผู้สอนพยายามจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอาชีพธุรกิจ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เหมาะสมกับสมรรถภาพของนักเรียนแต่ละคน และเกิดความพึงพอใจที่ได้เรียนรายวิชาอาชีพธุรกิจตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจที่เปิดทำการเรียน

การสอนล้วนแล้วแต่มีประโยชน์และจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ เมื่อจบการศึกษาออกไปหรือเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น เช่น การประกอบธุรกิจขนาดเล็ก คอมพิวเตอร์ งานขายผลิตภัณฑ์ งานขายบริการ เป็นต้น

ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาอาชีพธุรกิจคนหนึ่งในโรงเรียนปทุมคงคา จึงมีความต้องการที่จะทราบว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคาที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจจะมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจมากน้อยเพียงใด เพื่อประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และครูผู้สอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามชั้นปีที่เรียน ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนวิชาอาชีพธุรกิจ เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน และปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ ในโรงเรียนปทุมคงคา ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รวมนักเรียนทั้งหมด 64 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 2.1.1 ชั้นปีที่นักเรียนกำลังเรียน แบ่งเป็น
 - 1) มัธยมศึกษาปีที่ 5
 - 2) มัธยมศึกษาปีที่ 6

2.1.2 ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม แบ่งเป็น

- 1) คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00
- 2) คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 2.50
- 3) คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป

2.2 ตัวแปรตาม คือความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.2.1 หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ

2.2.2 วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน

2.2.3 ครูผู้สอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจในสภาพการจัดองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา มีความเจริญงอกงาม มีความกระตือรือร้น เพื่อจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง โดยศึกษาใน 3 ด้านคือ

1.1 หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่เกี่ยวกับวิชาอาชีพธุรกิจที่โรงเรียนจัดให้นักเรียนได้เรียนได้แก่ พิมพ์คดี การประกอบธุรกิจขนาดเล็ก คอมพิวเตอร์ งานขายผลิตภัณฑ์ งานขายบริการ เป็นต้น

1.2 วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง วิธีการที่ครูใช้สอน หรือพฤติกรรมการสอนของครูที่ใช้ในระหว่างนักเรียนเรียนรู้ การจัดกิจกรรมต่างๆ ในระหว่างที่กำลังเรียนเพื่อเสริมความรู้และประสบการณ์แก่นักเรียน

1.3 ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ปฏิบัติการสอนในสายวิชาอาชีพธุรกิจแก่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมุ่งศึกษาคุณลักษณะความรู้ในวิชาที่สอน ความสามารถในการเลือกใช้วิธีสอนและอุปกรณ์การสอน ความเอาใจใส่ดูแลนักเรียน และคุณธรรมจริยธรรมของความเป็นครู

2. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ

3. วิชาอาชีพธุรกิจ หมายถึง รายวิชาในกลุ่มวิชาเลือกเสรีตามโครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 ซึ่งวิชาอาชีพธุรกิจที่เปิดสอนจะอยู่ในกลุ่มวิชาเลือกเสรี ในกลุ่มที่ 2 และ กลุ่มที่ 3 ได้แก่ พิมพ์คดี การประกอบธุรกิจขนาดเล็ก คอมพิวเตอร์ งานขายผลิตภัณฑ์ งานขายบริการ เป็นต้น

4. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม หมายถึง ผลการเรียนของนักเรียนเฉลี่ยรวมกันทุกภาคเรียน เมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแบ่งระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00	หมายถึง ผลการเรียนต่ำ
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00-2.50	หมายถึง ผลการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป	หมายถึง ผลการเรียนสูง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
2. วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน
3. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533
4. วิชาอาชีพธุรกิจในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
5. จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ
6. ความสำคัญของวิชาอาชีพธุรกิจต่อผู้เรียน
7. ครูธุรกิจในโรงเรียนมัธยมศึกษา
8. การจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคา
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. สมมติฐานในการวิจัย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

1.1 ความหมายของความพึงพอใจ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของ “ความพึงพอใจ” ไว้หลายประการ ดังนี้

กิตติมา ปรีดีคิลก (2529 : 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เมื่องานนั้นให้ประโยชน์ตอบแทนทั้งทางด้านวัตถุและทางด้านจิตใจ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเขาได้ และยังได้กล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับพื้นฐานความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของมาสโลว์ว่า หากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ก็จะทำให้เขาเกิดความพึงพอใจ ซึ่งมาสโลว์ ได้แบ่งความต้องการพื้นฐานออกเป็น 5 ชั้นคือ

- 1) ความต้องการทางร่างกาย
- 2) ความต้องการความปลอดภัย
- 3) ความต้องการทางสังคม
- 4) ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากสังคม
- 5) ความต้องการความสมหวังในชีวิต

สมรภูมิ ขวัญคุ้ม(2530 : 9) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึงผลรวมของความรู้สึกชอบของบุคลากรอันเกิดจากทัศนคติที่มีต่อคุณภาพและสภาพของหน่วยงาน อันได้แก่ การจัดองค์การ การจัดระบบงาน การดำเนินงาน สภาพแวดล้อมของการทำงาน ประสิทธิภาพของหน่วยงาน ตลอดจนการบริหารงานบุคคล ซึ่งคุณภาพและสภาพของหน่วยงานดังกล่าวมีผลกระทบต่อความต้องการของบุคคลและผลต่อความพึงพอใจของบุคคลนั้น

ถิวรรณ คุงุมิใจสกุล(2532 : 19) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความต้องการที่แท้จริงเพื่อให้ได้ผลอย่างใดอย่างหนึ่งภายใต้สถานการณ์ทำงาน หากบุคลากรได้ค่าตอบแทน เลื่อนตำแหน่ง ได้รับการยกย่อง ย่อมก่อให้เกิดความพึงพอใจ แต่ถ้าหากได้รับการตำหนิหรือการลงโทษแบบต่างๆ ย่อมก่อให้เกิดความไม่พอใจขึ้น

กู๊ด (Good. 1968 : 320) ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจ และทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ

วอลเลิร์สเตน (Wallerstein. 1971 : 256) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย และอธิบายว่า ความพึงพอใจ เป็นกระบวนการทางจิตวิทยา ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน แต่สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มีจากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น การที่จะทำให้คนเกิดความพึงพอใจจะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุแห่งความพึงพอใจนั้น

จากความหมายของความพึงพอใจในบุคคลต่างๆ ได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึงสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ เมื่อได้ผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

1.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

การที่บุคคลจะเกิดความพึงพอใจในการเรียนจะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมากระตุ้นให้เกิดความรักหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนั้น บุคคลจะเกิดความพึงพอใจนั้นจะต้องมีการจูงใจให้เกิดขึ้น

กิติมา ปรีดีคิลก (2529 : 155) ได้กล่าวถึง ความหมายของการจูงใจ สรุปได้ว่า การจูงใจคือการชักจูงให้บุคคลปฏิบัติหรือชักจูงให้สมาชิกเกิดความพอใจที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้

สมรภูมิ ขวัญคุ้ม (2530 : 9) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจโดยการสรุปเนื้อหาความมาจากแนวคิดของ เซเลสนิค (Zalesnich) สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเกิดจากการตอบสนองความต้องการของบุคคล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 อย่าง ดังนี้

1) ความต้องการภายนอก หรือความต้องการทางกายภาพ เช่น ความสะอาดสบายในสถานที่ทำงาน ความมั่นคงในหน้าที่การงาน การได้ทำงานที่ตนถนัด เป็นต้น

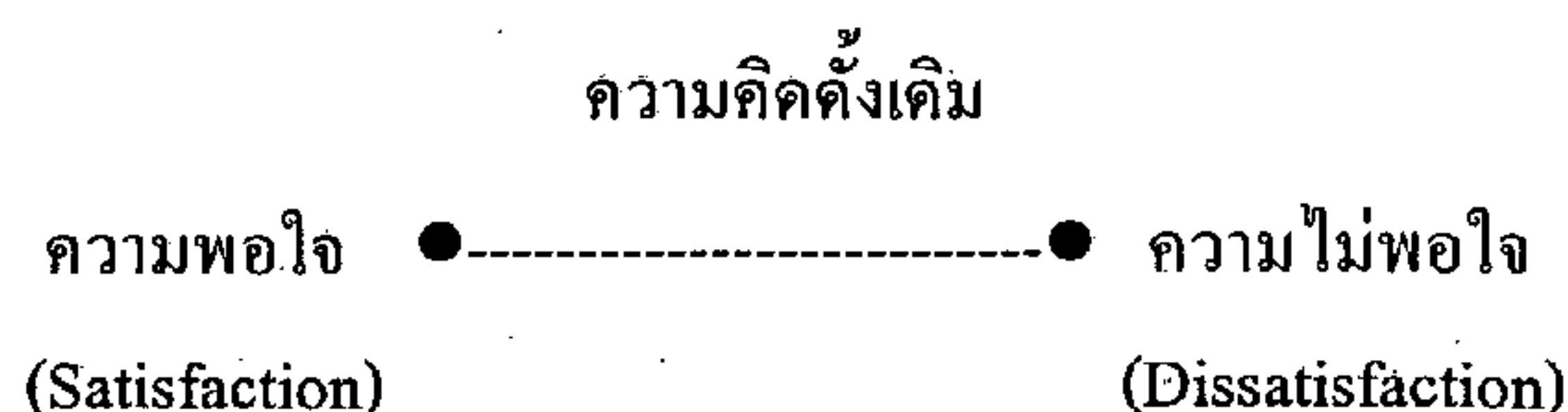
2) ความต้องการภายใน หรือความต้องการทางจิตใจ เช่น ความเป็นเพื่อน การเป็นที่ยอมรับและได้รับความไว้วางใจจากผู้ร่วมงาน การประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เป็นต้น

ความต้องการของคนเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยากที่จะกำหนดลงไปตามตัวได้ การเปลี่ยนแปลงนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น อายุ การศึกษา รายได้ สถานภาพ ฯลฯ ซึ่งมีได้ยู่คงที่ รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเช่นกัน

เฮอรัลด์เบิร์ก (กรองแก้ว อยู่สุข 2535 : 76-79 อ้างอิงจาก Herzberg 1959 : 60-65) ได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจคนในการทำงาน โดยที่เขาและคณะเพื่อนร่วมงานที่สถาบันจิตวิทยาบริการแห่งพิตสเบิร์ก (Psychological Service of Pittsburgh) ได้สัมภาษณ์วิศวกรและนักบัญชี 200 คน จากธุรกิจและอุตสาหกรรม 11 แห่ง ณ เมืองพิตสเบิร์กคำถามที่เขาใช้ในการสัมภาษณ์นั้นเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้คนงานพอใจและมีความสุขในการทำงานและเป็นสิ่งที่คนงานไม่พอใจและไม่มีความสุขในการทำงาน จากการวิเคราะห์คำตอบที่ได้รับ Herzberg ได้ข้อสรุปว่า คนเรามีความต้องการที่แยกออกจากกันโดยอิสระอยู่ 2 ประเภท และแต่ละประเภทมีผลต่อพฤติกรรมของคนในทางที่ต่างกันคือ เมื่อคนรู้สึกไม่พอใจในงาน เขาจะมองในเรื่องสภาพแวดล้อมของงานที่เขาทำ และเมื่อเขารู้สึกพอใจในงาน เขาจะมองในเรื่องของงานที่เขาทำ Herzberg ให้ชื่อความต้องการประเภทแรกว่า ปัจจัยอนามัยหรือการรักษา ที่ให้ชื่อว่า “อนามัย” ก็เพราะเป็นปัจจัยที่กล่าวถึงสภาพแวดล้อมของการทำงานและสนองความต้องการขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นการป้องกันมิให้เกิดความไม่พอใจ ส่วนที่เรียกว่า “การรักษา” ก็เพราะปัจจัยกลุ่มนี้มีได้ทำให้เกิดความพอใจโดยสมบูรณ์ เป็นแต่เพียงให้คนยังยอมทำงานต่อไปเท่านั้น ปัจจัยกลุ่มที่สองนั้น Herzberg เรียกว่า ปัจจัยจูงใจ ด้วยเหตุที่เป็นสิ่งจูงใจคนให้เต็มใจและตั้งใจทำงานได้ดีขึ้นกว่าเดิม

Herzberg มีความเห็นว่าสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความพอใจ (satisfaction) ไม่ใช่ความไม่พอใจดังที่เชื่อกันแต่เดิมการจัดสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่พอใจออกไปได้ไม่จำเป็นว่าจะทำให้เกิดความพอใจขึ้นหาแทนที่ เป็นแต่เพียงทำให้เป็นกลาง ก็คือยังยินดีที่จะทำงานต่อไปอย่างเดิมเท่านั้น Herzberg ให้ความเห็นว่า สิ่งที่ตรงข้ามกับความพอใจคือ ไม่มีความพอใจ และสิ่งที่ตรงข้ามกับความไม่พอใจคือ ไม่มีความไม่พอใจ

ภาพแสดงแนวความคิดเกี่ยวกับความพอใจ-ไม่พอใจ

ความคิดใหม่ของ Herzberg

ปัจจัยจูงใจ

ความพอใจ ●-----● ไม่มีความพอใจ
(Satisfaction) (No satisfaction)

ปัจจัยอนามัย

ไม่มีความไม่พอใจ ●-----● ความไม่พอใจ
(No dissatisfaction) (Dissatisfaction)

แนวความคิดของ Herzberg นี้ แยกสิ่งที่ทำให้เกิดความพอใจกับสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่พอใจในงานออกจากกันอย่างเห็นได้ชัดเจน การลดสิ่งที่ทำให้ไม่พอใจสามารถทำให้เกิดความสงบในองค์กรได้ และอาจสร้างแรงจูงใจได้บ้างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่จูงใจโดยตรง ปัจจัยทั้ง 2 กลุ่มของ Herzberg นั้นมีดังนี้

ปัจจัยอนามัย (Hygiene Factor)	ปัจจัยจูงใจ (Motivators)
1. นโยบายและการบริหารงาน	1. ความสำเร็จในการทำงาน
2. วิธีการบังคับบัญชา	2. การยอมรับนับถือ
3. สภาพการทำงาน	3. งานที่ท้าทาย
4. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในองค์กร	4. ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้น
5. ค่าจ้าง สถานภาพ และความปลอดภัยในการทำงาน	5. ความก้าวหน้า
	6. การเจริญเติบโตขององค์กร

สำหรับปัจจัยอนามัยนั้นจะเห็นว่ามิได้เป็นส่วนภายในของตัวงาน แต่จะเกี่ยวข้อง และมีผลต่อการปฏิบัติงาน Herzberg ให้ชื่อว่า อนามัย ซึ่งมีความหมายไปในเชิงการแพทย์ คือเป็นการป้องกันมิให้เกิดผลเสียหาย และ Herzberg ยังพบว่าปัจจัยกลุ่มนี้ไม่สามารถจะจูงใจให้เกิดความพอใจจนถึงกับเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของคนได้ เป็นแต่เพียงช่วยส่งเสริมแรงจูงใจให้ได้ผลและช่วยป้องกันมิให้คนเกิดความไม่พอใจในการทำงานมากขึ้นจนทำให้เกิดความสูญเสียในการปฏิบัติงานเท่านั้น ส่วนปัจจัยจูงใจนั้นก็คือ สิ่งที่ทำให้คนงานเกิดความพอใจและเต็มใจที่จะทำงานให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง การวิจัยในเรื่องของทฤษฎีสองปัจจัยนี้ได้ขยายตัวออกไปในกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ นักบัญชี และพนักงานอื่นๆ ทุกระดับขององค์กร ตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงลงไปจนถึงคนงานที่จ้างรายชั่วโมงด้วย

สรุปทฤษฎีของ Herzberg ได้ว่า ผู้บริหารต้องทำทั้งสองประการคือพยายามลดความไม่พอใจโดยใช้ปัจจัยอนามัย และใช้ปัจจัยจูงใจไปพร้อมๆกัน จึงจะเกิดประโยชน์ต่อการ

อนันต์ชัย คงจันทร์ (2532 : 4 – 6) ได้ศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่องานของพนักงานหญิงในอุตสาหกรรมทอผ้าในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ.2532 นี้เองพบว่า พนักงานหญิงมีความพอใจต่อเพื่อนร่วมงาน การดูแลของหัวหน้าและตัวงานที่ทำเรียงตามลำดับ ส่วนประกอบของงานที่ทำให้พนักงานไม่พอใจมากที่สุดคือค่าตอบแทน รองลงไปคือ สวัสดิการ โดยมีพนักงานหญิงจำนวนประมาณ 20% ของจำนวนพนักงานที่สอบถามทั้งหมด 135 คนจาก 27 โรงงาน ที่แสดงความไม่พอใจในรายได้ที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน และปัจจัยที่พนักงานหญิงเหล่านั้นให้ความสำคัญว่ามีอิทธิพลต่อการจูงใจในการทำงาน ได้แก่ เงินเดือน งานที่ทำ เพื่อนร่วมงาน การดูแลของหัวหน้า และสวัสดิการตามลำดับ ส่วนนายจ้างให้ความเห็นว่าเงินเดือนและงานที่ทำเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจูงใจในการทำงานของพนักงาน ซึ่งก็สอดคล้องกับทัศนคติของพนักงานหญิงการที่บุคคลจะมีทัศนคติต่องานที่เขาทำในด้านบวกหรือด้านลบนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. ความพอใจในงาน (Job Satisfaction)
2. ความต้องการเข้ามีส่วนร่วม (Job Involvement)
3. ความผูกพันกับองค์กร (Organizational Commitment)

ความพอใจในงาน (Job Satisfaction) หมายถึง ทัศนคติโดยทั่วไปของพนักงานที่มีต่องานของเขา ถ้าเขาได้รับการปฏิบัติที่ดีตอบสนองความต้องการของเขาตามสมควร เช่น สภาพการทำงานมั่นคงปลอดภัย ได้เงินเดือนค่าจ้างตอบแทนพอแก่การยังชีพ สวัสดิการดี ฯลฯ จะทำให้พนักงานพอใจและมีความรู้สึก(ทัศนคติ) ที่ดีต่อการงาน ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงทัศนคติก็ต้องนึกถึงความพอใจ-ไม่พอใจในงาน ซึ่งมีความหมายกว้างมากยากจะวัดได้ วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้ฝ่ายบริหารทราบถึงทัศนคติที่ดีของพนักงานก็คือ ถามตัวพนักงานโดยตรงเลยว่าเขาพอใจหรือไม่ในงานที่กำลังทำอยู่ หรือออกแบบสอบถามอย่างง่าย ๆ ให้เขาตอบโดยให้จัดลำดับสิ่งที่เขาพอใจหรือให้ความสำคัญมากขึ้น เช่น ลักษณะงานที่ทำ ค่าจ้าง สวัสดิการ สภาพการทำงาน บรรยากาศความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความรู้สึกของพนักงานที่มีต่อสภาพแวดล้อม หัวหน้า และเพื่อนร่วมงาน นโยบายการจัดการหรือการบริหารในองค์กร ฯลฯ เป็นต้น และจากคำตอบนี้เราก็คงพอที่จะวัดความพอใจหรือไม่พอใจในงานของพวกเขาได้

ความต้องการมีส่วนร่วม (Job Involvement) เมื่อทัศนคติของพนักงานพอใจอยู่ในระดับหนึ่งแล้ว ทางฝ่ายบริหารก็ยังตอบสนองความต้องการในลำดับขั้นต่อไปได้อีก เช่น มีการสร้างบรรยากาศที่ดีในการทำงาน ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล วิธีการปกครองบังคับบัญชา มีประสิทธิภาพและยุติธรรม ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะทำให้พนักงานทวิความพอใจจนกระทั่งเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในองค์การ นักพฤติกรรมศาสตร์เชื่อว่า ถ้าพนักงานให้ความสำคัญและเต็มใจเข้ามามีส่วนร่วมมากจะทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น จำนวนคนที่ลาออกจากงานและมาทำงานสายน้อยลง

ความผูกพันกับองค์การ (Organizational Commitment) ถ้าองค์การ “ให้” พนักงานมากขึ้นไปอีก เช่น ช่วยทำให้เขาทำงานได้สำเร็จเป็นที่ยกย่องนับถือ เจริญในหน้าที่การงาน และตัวองค์การเองก็เจริญเติบโต ซึ่งทำให้พนักงานมีหน้ามีตาด้วย พนักงานก็จะเกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์การ ถึงขนาดมีความจงรักภักดี (loyalty) และเกิดความผูกพัน ต้องการที่จะเห็นองค์การบรรลุเป้าหมาย และแม้เมื่อองค์การกำลังอยู่ในฐานะวิกฤติอันเนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น เศรษฐกิจตกต่ำ ฯลฯ ก็พยายามช่วยกันแก้ไขปัญหามา ไม่คิดจะลาออกไปหางานใหม่ เช่นนี้เป็นต้น

จากที่กล่าวข้างต้นจะเห็นว่า อันที่จริงแล้วทัศนคติทั้งสามประเภทมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะถ้าบุคคลมีความพอใจในงาน เขาก็จะมีความกระตือรือร้นในการที่จะเข้ามามีส่วนร่วมและเต็มใจที่จะทำงานให้ดีที่สุด และก็จะมีความผูกพันและใคร่ที่จะเห็นความก้าวหน้าขององค์การ ในสมัยก่อนเราวัดทัศนคติของบุคคลในองค์การด้วยความพอใจในงาน (Job Satisfaction) แต่อย่างเดียวนั่น แต่มาในปัจจุบันนี้เราได้หันมาเอาใจใส่ในเรื่องความต้องการเข้ามามีส่วนร่วม (Job Involvement) และความผูกพันของบุคคลต่อองค์การ (Organizational Commitment) มากขึ้นกว่าเดิม และการที่ฝ่ายบริหารได้ทราบถึงทัศนคติเหล่านี้จะทำให้เป็นประโยชน์ในการคาดคะเนพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลในองค์การ เช่น ความสามารถในการผลิต การขาดงาน การมาทำงานสาย การลาออกของพนักงาน ฯลฯ อีกด้วย

2. วิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียน

มีการศึกษาในด้านความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างสภาพทางจิตใจกับผลการเรียน จุดที่น่าสนใจจุดหนึ่งคือ การสร้างความพอใจในการเรียนตั้งแต่เริ่มต้นให้แก่เด็กทุกคน ซึ่งในเรื่องนี้มีผู้ให้แนวคิดไว้หลายท่าน ดังนี้

สกินเนอร์ (วันทยา วงศ์ศิลปกรมย์, 2533 : 9 ~ อ้างอิงมาจาก Skinner, 1971 : 1- 63, 96 - 120) มีความเห็นว่าการปรับพฤติกรรมของคนไม่อาจทำได้โดยเทคโนโลยีทางกายภาพและชีวภาพเท่านั้น แต่ต้องอาศัยเทคโนโลยีของพฤติกรรม ซึ่งเขาหมายถึงเสรีภาพ และความภาคภูมิใจ หมายถึงปลายทางที่แท้จริงของการศึกษา คือ การทำให้คนมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความ

รับผิดชอบต่อการกระทำของตน เสรีภาพและความภาคภูมิ เป็นครรลองของการไปสู่ความเป็นคน ดังกล่าวนั้น

เสรีภาพ มีความหมายตรงข้ามกับการควบคุม แต่เสรีภาพในความหมายของสกินเนอร์ ไม่ได้หมายถึงความเป็นอิสระจากการควบคุมหรือความเป็นอิสระจากสิ่งแวดล้อม แต่หมายถึงความเป็นอิสระจากการควบคุมบางชนิดที่มีลักษณะแข็งกร้าว นั้นไม่ได้หมายถึงการทำลายหรือหนีจากสิ่งแวดล้อม แต่เป็นการวิเคราะห์และเปลี่ยนหรือปรับปรุงรูปแบบใหม่ให้แก่สิ่งแวดล้อมนั้น โดยทำให้อำนาจการควบคุมอ่อนตัวลงจนบุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนมิได้ถูกควบคุมหรือต้องแสดงพฤติกรรมใดๆ ที่เนื่องมาจากความกดดันภายนอกบางอย่าง บุคคลควรได้รับการยกย่องยอมรับในผลสำเร็จของการกระทำ การเป็นที่ยกย่องยอมรับเป็นความภาคภูมิ ความภาคภูมิเป็นคุณค่าของมนุษย์ แต่การกระทำที่ควรได้รับการยกย่องยอมรับมากเท่าไร จะต้องเป็นการกระทำที่ปลอดจากการบังคับหรือสิ่งควบคุมใดๆ มากเท่านั้น นั่นคือ สัดส่วนปริมาณของการยกย่องยอมรับที่ให้แก่การกระทำ จะเป็นส่วนกลับกับความเด่นหรือความสำคัญของสาเหตุที่จูงใจให้เขากระทำ

สกินเนอร์ ได้อ้างคำกล่าวของ จาค รูสโซ (Jean – Jacques Rousseau) ที่แสดงความคิดในแนวเดียวกันจากหนังสือ “เอมิล” (Emile) โดยได้ให้ข้อคิดแก่ครูว่าจงทำให้เด็กเกิดความเชื่อว่า เขาอยู่ในความควบคุมของตัวเอง แม้ว่าผู้ควบคุมที่แท้จริงคือครู ไม่มีวิธีการใดดีไปกว่าการให้เขาได้แสดงด้วยความรู้สึกว่า เขามีอิสระเสรีภาพ ด้วยวิธีนี้คนจะมีกำลังใจด้วยตัวเอง ครูควรปล่อยให้เด็กได้ทำเฉพาะในสิ่งที่เขาอยากทำ แต่เขาควรจะทำเฉพาะสิ่งที่ครูต้องการให้เขาทำเท่านั้น

แนวคิดของสกินเนอร์ สรุปได้ว่า เสรีภาพนำไปสู่ความภาคภูมิ และความภาคภูมินำบุคคลไปสู่ความเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อการคิด ตัดสินใจ การกระทำ และผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง และนั่นคือ เป้าหมายปลายทางที่แท้จริงของการศึกษา สิ่งที่ สกินเนอร์ ต้องการเน้น คือ การปรับแก้พฤติกรรมของคนต้องแก้ด้วยเทคโนโลยีของพฤติกรรม เท่านั้นจึงจะสำเร็จ ส่วนการใช้เทคโนโลยีของพฤติกรรมนี้กับใครอย่างไร ด้วยวิธีไหน ถือเป็นเรื่องของการตัดสินใจใช้ศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยภูมิปัญญาของผู้ใช้เท่านั้น

ไวท์เฮด มีแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในทำนองเดียวกัน (Whitehead. 1967 : 1 – 41) เขากล่าวถึงจังหวะของการศึกษา และขั้นตอนของการพัฒนาว่ามี 3 ขั้น คือ จุดยืน จุดแย้ง และจุดปรับ ซึ่งไวท์เฮดเรียกชื่อใหม่เพื่อใช้ในการศึกษาว่า การสร้างความพอใจ การทำความกระจำ และ การนำไปใช้ ในการเรียนรู้ใดๆ ควรเป็นไปตาม 3 จังหวะนี้ คือ

การสร้าง ความพอใจ – นักเรียนรับสิ่งใหม่ๆ มีความตื่นเต้น พอใจในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่ๆ

การทำความกระจำ	- มีการจัดระบบระเบียบ ให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน
การนำไปใช้	- นำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ๆที่จะได้พบต่อไป
เกิดความตื่นเต้นที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามา

ไวท์เฮด กล่าวถึงการสร้างภูมิปัญญาในระบบการศึกษาว่า ได้ปฏิบัติกันอย่างผิดพลาด มาตลอด โดยการใช้วิธีการฝึกทักษะอย่างง่ายๆ ธรรมดาๆ แล้วคาดเอาไว้จะทำให้เกิดภูมิปัญญาได้ ถนนที่มุ่งสู่การเกิดภูมิปัญญามีสายเดียว คือ เสรีภาพในการแสดงความรู้ และถนนที่มุ่งสู่ความรู้มีสายเดียวเช่นกันคือ วิทยาการที่จัดไว้อย่างเป็นระบบ ดังนั้น เสรีภาพและวิทยาการ เป็นสาระสำคัญสองประการของการศึกษาประกอบเป็นวงจรการศึกษา 3 จังหวะ คือ เสรีภาพ-วิทยาการ-เสรีภาพ ซึ่งเสรีภาพในจังหวะแรกก็คือ ขั้นตอนของการสร้างความพอใจ วิทยาการในจังหวะที่สองคือขั้นทำความกระจำ และเสรีภาพในช่วงสุดท้ายคือขั้นการนำไปใช้ วงจรเหล่านี้ไม่ได้มีวงจรเดียว แต่มีลักษณะเป็นวงจรซ้อนวงจร วงจรหนึ่งเปรียบได้กับเซลล์หนึ่งหน่วย และขั้นตอนการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ของมันก็คือ โครงสร้างอินทรีย์ของเซลล์เหล่านั้น เช่นเดียวกับวงจรเวลาที่มีวงจรเวลาประจำวัน ประจำสัปดาห์ ประจำเดือน ประจำปี ประจำฤดูกาล เป็นต้น วงจรของบุคคลตามช่วงอายุ จะเป็นระดับดังนี้

ตั้งแต่เกิด จนถึง อายุ 13 หรือ 14 ปี	เป็นขั้นของความสนใจ
ช่วงอายุ 14 – 18 ปี	เป็นขั้นของการค้นหาทำความกระจำ
และ อายุ 18 ปี ขึ้นไป	เป็นขั้นของการนำไปใช้

นอกจากนี้วิทยาการทั้งหลายในแขนงต่างๆ ก็มีวงจรของการพัฒนาการและระดับของพัฒนาการเหล่านี้เช่นกัน

สิ่งที่ไวท์เฮดต้องการย้ำในเรื่องนี้คือ ความรู้ที่ต่างแขนงวิชา การเรียนที่ต่างวิธีการ ควรให้นักเรียนเมื่อถึงเวลาอันสมควร และเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการทางสมองอยู่ในขั้นเหมาะสม หลักการนี้เป็นที่ทราบกันทั่วไปอยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการถือปฏิบัติโดยคำนึงถึงจิตวิทยาในการดำเนินการทางการศึกษา เรื่องทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพียงแต่หลักการเหล่านี้ไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาอภิปรายเพื่อให้เกิดการปฏิบัติอย่างจริงจังและถูกต้อง ความล้มเหลวของการศึกษาเกิดขึ้นจากการใช้จังหวะการศึกษาไม่เหมาะสม โดยเฉพาะในขั้นตอนของการสร้างความพอใจหรือจังหวะของเสรีภาพในช่วงแรก การทะเลาะหรือขาดประสบการณ์ในส่วนนี้ ผลดีสูงสุดที่เกิดขึ้นคือ ความรู้ที่ไร้พลังและไร้ความคิดริเริ่ม ผลเสียหายสูงสุดที่จะเกิดขึ้น คือความรังเกียจไม่ยอมรับความคิดนั้น และนำไปสู่การไร้ความรู้ในที่สุด

การพัฒนาคุณลักษณะใดๆ ตามวิถีทางของธรรมชาติ ควรต้องสร้างกิจกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในตัวเอง เพราะความพอใจที่จะทำให้คนมีการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม ส่วนความเจ็บปวดแม้จะทำให้เกิดการตอบสนองแต่ก็ไม่ทำให้คนพอใจ ไวท์เฮด สรุปในที่สุดว่า ในการสร้างพลังความคิดไม่มีอะไรมากไปกว่า สภาพจิตใจที่มีความพึงพอใจในขณะทำกิจกรรม สำหรับการศึกษาด้านเชาวน์ปัญญานั้น เสรีภาพเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความคิดที่มีพลัง และความคิดริเริ่มใหม่ๆ

เมื่อประมวลความคิดทั้งของสกินเนอร์ และไวท์เฮด เข้าด้วยกันแล้ว พอสรุปได้ว่า เสรีภาพเป็นต้นเหตุของการนำบุคคลไปสู่จุดหมายปลายทางที่การศึกษาต้องการ นั่นคือ เป็นบุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตน

เสรีภาพเป็นบ่อเกิดความพึงพอใจ ดังนั้น เสรีภาพในการเรียน จึงเป็นการสร้างความพอใจในการเรียน ความพอใจทำให้คนมีพัฒนาการในตนเอง (Whitehead. 1967 : 29 – 41) วิธีการของการให้เสรีภาพในการเรียนเป็นเรื่องที่กำหนดขอบเขตเนื้อหาได้ยาก แต่ความหมายกว้างๆ โดยทั่วไป คือ การให้นักเรียนมีโอกาสเลือกและตัดสินใจด้วยตนเองและเพื่อตนเอง เป็นการควบคุมที่ผู้ถูกควบคุมไม่รู้ตัว ดังนั้น แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนบางประการสำหรับการจัดการศึกษาคือการจัดให้มีวิชาเลือกหลายวิชา หรือจัดให้มีหัวข้อเนื้อหาหลายเรื่องในวิชาเดียวกัน หรือมีแนวทางการเรียนหลายแนวทางในการเรียนเรื่องเดียวกัน เป็นต้น

บลูม (วันทยา วงศ์ศิลปภิรมย์. 2533 : 8 : อ้างอิงมาจาก Bloom. 1976 : 72 – 74) มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่า ถ้าสามารถจัดให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามที่ตนเองต้องการ ก็น่าจะคาดหวังได้แน่นอนว่านักเรียนทุกคนได้เตรียมใจสำหรับกิจกรรมที่ตนเลือกนั้นด้วยความกระตือรือร้นพร้อมทั้งความมั่นใจ เราสามารถสังเกตเห็นความแตกต่างของความพร้อมด้านจิตใจได้ชัดเจนจากการปฏิบัติของนักเรียนต่องานที่เป็นวิชาบังคับกับวิชาเลือก หรือจากสิ่งนอกโรงเรียนที่นักเรียนอยากเรียน เช่น การขับรถยนต์ คนตรีบางชนิด เกม หรืออะไรบางอย่างที่นักเรียนอาสาสมัครและตัดสินใจได้โดยเสรีในการเรียน การมีความกระตือรือร้นและความสนใจเมื่อเริ่มเรียน จะทำให้นักเรียนเรียนได้เร็วและประสบความสำเร็จสูง อย่างไรก็ตาม บลูมเห็นว่าวิธีนี้ค่อนข้างเป็นอุดมคติที่จัดได้ลำบาก

ช่วงสำคัญของการจัดประสบการณ์เพื่อสร้างความรู้สึที่ดีต่อการเรียนนี้ ทั้งไวท์เฮดและบลูม เห็นว่า ต้องทำในระดับประถมศึกษา เพราะบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปีลงมา มีพัฒนาอยู่ในขั้นตอนของความสนใจ ความพึงพอใจ (Whitehead. 1967 : 33) และเป็นช่วงการสร้างฐานของการสะสมความรู้สึที่ดีต่ออดีตประสบการณ์ความสำเร็จ ในชั้นเรียนที่สูงขึ้นไปหรือในเด็กที่อายุมากขึ้น การสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงความรู้สึก็จะทำได้ยาก (Bloom. 1976 : 95, 104 – 105)

เรื่องเสรีภาพกับการเรียนนี้ บุคคลอีกผู้หนึ่งที่ควรกล่าวถึง คือ โรเจอร์ (Carl R. Rogers) (Snelbecker. 1974 : 485 – 497) นักจิตวิทยามนุษยศาสตร์ผู้ริเริ่มวิธีบำบัดคนไข้ทางจิตแบบยึดคนไข้เป็นศูนย์กลาง และใช้วิธีการบำบัดบนรากฐานการสร้างบรรยากาศทางอารมณ์ ทำให้คนไข้รู้สึกสบายใจและเป็นอิสระพอที่จะเข้าใจพื้นฐาน แบบแผนชีวิตของตน และสามารถค้นหาทางเลือกของการคิด รู้สึก และกระทำสิ่งที่ประโยชน์หรือความสุขแก่ตัวเองได้มากที่สุด

โรเจอร์ โยงหลักการนี้เข้ามาสู่แนวปฏิบัติทางการศึกษา รูปแบบการศึกษาที่พึงปรารถนาตามทัศนะของเขาคือสามารถนำนักเรียนไปสู่ความเป็นบุคคลที่มีสัจการแห่งตน สามารถทำให้บุคคลมีความอยากรู้อยากเห็นด้วยจิตใจที่เป็นอิสระได้ เลือกทางเดินใหม่ตามความสนใจของตนได้ และตระหนักได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลง (Snelbecker. 1974 : 490 ; citing Roger. 1969 : 105) รูปแบบการศึกษาที่เอื้อต่อเป้าหมายดังกล่าว โรเจอร์เรียกว่าการเรียนรู้แบบประสบการณ์

การเรียนรู้แบบประสบการณ์ของโรเจอร์ มีความเชื่อพื้นฐาน 6 ประการ คือ

1. มนุษย์มีศักยภาพตามธรรมชาติสำหรับการเรียนรู้ เว้นแต่จะมีภาวะบางอย่างมายับยั้งความต้องการของเขา
2. การบีบบังคับและยึดเยียดสาระพัดสิ่งให้แก่เด็กนั้น ในที่สุดเด็กแต่ละคนคงจะเหลือแต่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองเท่านั้น
3. การเปลี่ยนแปลงใดๆ ในบุคลิกลักษณะของบุคคล จะเกิดขึ้นจากบรรยากาศที่สนับสนุนทางด้านอารมณ์มากกว่าการบังคับจากภายนอก
4. การเรียนรู้ “กระบวนการของการเรียน” เป็นสิ่งที่มีประโยชน์กว่า เพราะเป็นการเปิดรับประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้นตลอดเวลา
5. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบในกระบวนการเรียนรู้นั้น นักเรียนต้องมีบทบาทสำคัญในการร่วมตัดสินใจตลอดกระบวนการของการศึกษา

หลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบประสบการณ์ คือ การสร้างบรรยากาศทางอารมณ์ และสติปัญญา นอกจากนี้ เขาได้ผสมผสานแนวคิดของจิตวิทยามนุษยศาสตร์กับแนวคิดจากแหล่งอื่นๆ ได้เป็นแนวปฏิบัติที่เอื้อต่อการเรียนแบบประสบการณ์ คือ

1. การให้นักเรียนมีโอกาเลือกลักษณะการเรียนที่กว้างขวางกว่าเดิม นักเรียนควรเป็นผู้เลือกกว่า จะเรียนแบบ “ห้องเรียนอิสระ” หรือ แบบเดิม
2. การใช้สัญญาการเรียนระหว่างครูกับนักเรียนเพื่อลดความกังวลของครูและนักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกับการมอบความรับผิดชอบการเรียนให้นักเรียน
3. การฝึกการเรียนแบบสืบสวนหรือแบบค้นพบเพื่อนำ “วิธีเรียน” มากกว่า “เนื้อหา”

4. การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อให้เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงมากขึ้น
5. การฝึกให้เป็นคนมีความรู้สึกไว เพื่อให้รู้จักตนเองมากขึ้นในฐานะความเป็นมนุษย์
6. การจัดขนาดกลุ่มที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ กลุ่มย่อยที่มีขนาด 7–10 คน จะทำให้ทุกคนได้ร่วมอภิปรายเต็มที่
7. การใช้บทเรียนโปรแกรมในบางกรณีที่ขาดเครื่องมือ ขาดสารสนเทศที่จำเป็นต้องนำไปใช้แก้ปัญหาที่ประสบอยู่ ความยืดหยุ่นของการสอนแบบโปรแกรมจะมีคุณค่าสูงยิ่ง แต่ทั้งนี้ให้ระวังการนำมาใช้อย่างขาดการวิเคราะห์จำแนก เช่น ใช้แทนการคิด เป็นต้น

ทัศนะของโรเจอร์เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ แนวทางที่เขาให้ไว้มีลักษณะเป็นการจัดแบบ “ห้องเรียนเปิด” หรือเป็นการศึกษาเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามสิ่งที่โรเจอร์พยายามจะสื่อกับครูคือการให้เสรีภาพในการเรียน จะเป็นการปูพื้นฐานทางด้านอารมณ์ให้นักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะสำรวจสิ่งที่มีความหมายและใช้ความพยายามต่อสิ่งนั้นมากกว่าปกติ

อาจกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจของนักเรียนในการศึกษาเล่าเรียนจะเกิดจากองค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้คือ คุณสมบัติของครู วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของครู จึงจะประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารและครูในโรงเรียนที่จะสร้างความสุขในการเรียนให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความพึงพอใจ มีความรักและมีความกระตือรือร้นในการเล่าเรียน โดยการปรับปรุงองค์ประกอบต่างๆ ของครู มีการยกย่องให้กำลังใจแก่นักเรียนที่กระทำความดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญก้าวหน้า การสร้างสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับอาคารสถานที่ที่เหมาะสม น่าอยู่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น รวมทั้งรับฟังและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาทุกข์ร้อน ปัจจัยความพึงพอใจนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

3. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533

3.1 จุดมุ่งหมายหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533

- 1) มีความรู้และทักษะในวิชาสามัญเฉพาะด้าน
- 2) มีความรู้เกี่ยวกับวิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ
- 3) สามารถเป็นผู้นำ และเป็นผู้ให้บริการชุมชนเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม
- 4) สามารถวางแผนแก้ปัญหาในชุมชนของตน

- 5) มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเท่าเทียมกัน
- 6) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสามารถนำแนวทางหรือวิธีการใหม่ๆ ไปใช้ในการพัฒนาชุมชนของตน
- 7) มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ และเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ
- 8) มีนิสัยรักการทำงาน เต็มใจในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และมีทักษะในการจัดการ
- 9) เข้าใจสภาพและการเปลี่ยนแปลงของสังคมในประเทศและในโลก มุ่งมั่นในการพัฒนาประเทศตามบทบาทและหน้าที่ของตน ตลอดจนอนุรักษ์และเสริมสร้าง ทรัพยากร ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของประเทศ

โครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533

1. วิชาบังคับ จำนวน 30 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ รายวิชาต่อไปนี้

1.1 วิชาบังคับแกน จำนวน 15 หน่วยการเรียนรู้

ภาษาไทย	6	หน่วยการเรียนรู้
สังคมศึกษา	6	หน่วยการเรียนรู้
พลานามัย	3	หน่วยการเรียนรู้

1.2 วิชาบังคับเลือก จำนวน 15 หน่วยการเรียนรู้

พลานามัย	3	หน่วยการเรียนรู้
วิทยาศาสตร์	6	หน่วยการเรียนรู้
พื้นฐานวิชาอาชีพ	6	หน่วยการเรียนรู้

2. วิชาเลือกเสรี เลือกเรียนอย่างน้อยจำนวน 45 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากรายวิชาในกลุ่มวิชาต่างๆต่อไปนี้

2.1 กลุ่มวิชาภาษา

- ภาษาไทย
- ภาษาต่างประเทศ

2.2 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา

2.3 กลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ

- พลานามัย
- ศิลปะ

2.4 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์

คณิตศาสตร์

2.5 กลุ่มวิชาอาชีพ

3. กิจกรรม ได้แก่กิจกรรมต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดกิจกรรมในสถานศึกษา สังกัด
กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2532 จำนวน 1 คาบต่อสัปดาห์ ต่อภาค

3.2 กิจกรรมแนะแนว และหรือกิจกรรมแก้ปัญหา และหรือกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้จำนวน
2 คาบต่อสัปดาห์ ต่อภาค

3.3 กิจกรรมอิสระของผู้เรียน

หมายเหตุ

ผู้เรียนที่นับถือศาสนาพุทธ ให้เลือกเรียนรายวิชาพระพุทธศาสนา ในกลุ่มวิชาสังคมศึกษา
ภาคเรียนละ 1 รายวิชา ตลอด 3 ปี

4. วิชาอาชีพธุรกิจในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นักเรียนเลือกเรียนวิชา
อาชีพธุรกิจดังต่อไปนี้

1. จากกลุ่มงานบริการ มีวิชาอาชีพธุรกิจดังต่อไปนี้

ช 0225	หลักการขายเบื้องต้น	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
ช 0226	งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
ช 0227	งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
ช 0228	งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 3	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
ช 0229	งานพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
ช 0230	งานพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้
ช 0235	งานขายผลิตภัณฑ์	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1	หน่วยการเรียนรู้
ช 0236	งานขายบริการ	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
ช 0244	งานโฆษณา	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
ช 0246	งานขายประกันชีวิต	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5	หน่วยการเรียนรู้
ช 0249	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2	หน่วยการเรียนรู้

2. จากกลุ่มงานเสริมงานผลิตและงานบริการ มีวิชาอาชีพธุรกิจดังต่อไปนี้

ช 031	การประกอบธุรกิจขนาดเล็ก	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 032	เศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 033	เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 034	กฎหมายพาณิชย์	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 035	กฎหมายธุรกิจ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 039	เอกสารธุรกิจ	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้

จุดประสงค์วิชาอาชีพธุรกิจ

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการประกอบอาชีพ
2. เพื่อให้มีทักษะในงานอาชีพ
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ และมีคุณธรรมในการประกอบอาชีพ
4. เพื่อให้มีความรู้และทักษะมาใช้ในการประกอบอาชีพและพัฒนาคุณภาพของงาน

5. จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ

วิชาอาชีพธุรกิจ เป็นวิชาที่มีความสำคัญมากวิชาหนึ่ง ที่สามารถนำไปใช้เพื่อให้ประเทศมีการพัฒนาขึ้น เกิดรายได้เพื่อนำมาพัฒนาประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อสมรรถภาพทางอาชีพ เป็นการเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเริ่มประกอบอาชีพทางธุรกิจ ให้มีความรู้และทักษะต่างๆตามที่ตลาดแรงงานต้องการ
2. เพื่อสมรรถภาพในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางอาชีพธุรกิจมักมีอาชีพและสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆเกิดขึ้นเสมอ จึงต้องเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง
3. เพื่อนำวิชาอาชีพธุรกิจไปใช้ประโยชน์ส่วนบุคคล วิชาอาชีพธุรกิจส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์ส่วนตัวได้เป็นอย่างดีกลมกลืนกับชีวิตประจำวัน การสอนในโรงเรียนมัธยมจึงให้ความรู้ทักษะที่จะนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวและเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพได้ด้วย
4. เพื่อสมรรถภาพของธุรกิจสำหรับผู้บริโภค วิชาอาชีพธุรกิจจะให้ความรู้พื้นฐานให้นักเรียนมีสมรรถภาพในการซื้อและใช้สินค้าและบริการ โดยเน้นทักษะผู้บริโภค
5. เพื่อสมรรถภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากธุรกิจมีสภาพเป็นเศรษฐกิจและสังคม การสอนจึงคำนึงถึงปรัชญาที่จำเป็นในการมีชีวิตร่วมกัน และก่อให้เกิดปรัชญาในการดำรงชีพ เช่น สอนเทคนิคการขายที่อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม

จากจุดมุ่งหมายการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ หลักสำคัญอยู่ที่ให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ ดังนั้นทักษะที่จำเป็นของการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจมีลักษณะใหญ่ๆ อยู่ 3 ประการด้วยกันคือ (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2523 : 13 – 16)

1. วิชาที่มีเนื้อหาเป็นทฤษฎี หลักเกณฑ์ เช่น วิชาความรู้เบื้องต้นสำหรับผู้บริโภค งานสำนักงาน การขายปลีก เป็นต้น
2. วิชาที่เป็นการปฏิบัติ นักเรียนจะเรียนรู้ด้วยการฝึกทางภาคปฏิบัติ เช่น พิมพ์ดีด คอมพิวเตอร์ เป็นต้น
3. วิชาที่เป็นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติผสมกัน นักเรียนจะต้องเรียนเพื่อให้ได้ความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติควบคู่กันไป เช่น ระเบียบการเงิน การบัญชี เป็นต้น

6. ความสำคัญของวิชาอาชีพธุรกิจต่อผู้เรียน

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจในระดับมัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจให้เป็นวิชาเลือกบังคับของนักเรียน ซึ่งมีการจัดวิชาให้นักเรียนเลือกเรียนหลากหลาย แล้วแต่ที่ทางโรงเรียนจะจัดให้กับนักเรียน โดยวิชาที่เปิดสอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้น ได้ให้ความสำคัญกับวิชาอาชีพธุรกิจ ดังนี้ (นิภา แนวบุญเนียร. 2531 : 5 – 6)

1. เพื่อเป็นการเตรียมตัวประกอบอาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ได้เตรียมนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพื่องานธุรกิจขั้นพื้นฐาน เช่น ในด้านการบัญชี งานพิมพ์ดีด งานธุรการ สำนักงาน งานขาย เป็นต้น โดยเน้นหนักทางภาคปฏิบัติให้มากขึ้น เพื่อมีสมรรถภาพในการประกอบอาชีพในวงการธุรกิจได้ทันทีที่เข้าทำงาน ตลอดจนศึกษาถึงหลักกฎหมายธุรกิจที่สำคัญเพื่อนำไปใช้ในวงการธุรกิจ เช่น ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย เป็นต้น
2. ให้รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอาชีพซึ่งเกิดขึ้นจากนวัตกรรมใหม่ๆ เช่น การใช้คอมพิวเตอร์เข้าช่วยในวงการธุรกิจ ความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเศรษฐกิจ และการปฏิบัติเกี่ยวกับกฎหมายบางอย่าง เช่น ภาษีเงินได้ ภาษีการค้า พ.ร.บ.แรงงาน ภาษีการขาย เป็นต้น นอกจากนั้นการทำงานพร้อมกันยอมอาศัยหลักมนุษยสัมพันธ์ในการปรับตัวที่จะทำงานร่วมกับบุคคลอื่น การทักทาย โอภาปราศรัย และยิ้มแย้มในโอกาสที่เหมาะสม จึงนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยเชิดชูบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลให้ดีขึ้น มิใช่มุ่งแต่จะทำงานด้านเดียวโดยไม่นำพาต่อเพื่อนร่วมงาน
3. ให้รู้จักมีส่วนร่วมในกิจกรรมนอกหลักสูตรการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ทำให้เกิดความรู้หลายด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการบริหารด้านวิชาการ การอยู่ร่วมกัน การจูงใจ เป็นต้น ซึ่งจะประโยชน์อย่างมากในการนำประสบการณ์นั้นๆ

ให้มีประสบการณ์ทางธุรกิจในการศึกษาวิชาอาชีพธุรกิจ ถ้าผู้เรียนมิได้นำความรู้ที่ศึกษา มาใช้ประกอบอาชีพแล้ว ก็สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว เพื่อให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเลือกวิชาทางด้านธุรกิจเพื่อประโยชน์ส่วนตัวบ้างเช่น การเรียนวิชาบัญชี พิมพ์ดีด ธุรกิจทั่วไป เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ไม่มากนักน้อย

นอกจากผู้เรียนจะได้รับความรู้และทักษะในการทำงานธุรกิจแล้ว ความรู้ทางด้านอื่นๆ เช่นการซื้อสินค้าเพื่อบริโภค การออมทรัพย์ สินเชื่อ การทำบัญชีสำหรับครอบครัว เป็นต้น ก็ยังเป็นประโยชน์ในวันข้างหน้า

7. ครูธุรกิจในโรงเรียนมัธยมศึกษา

ในด้านการเรียนการสอน ครูมีส่วนสำคัญอย่างมาก การสอนของครูแต่ละคนย่อมแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของรายวิชา หรือบุคลิกภาพของผู้สอนที่แตกต่างกัน ตามที่ สมพงษ์ อุดมโชคทรัพย์ (2539. : 24 – 45) อ้างอิงมาจาก สมร ตัณสฤติย์ (2515 : 29) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพของครูธุรกิจไว้ดังนี้

1. ครูธุรกิจต้องเป็นผู้เข้มแข็ง เป็นผู้มีสมรรถภาพในการกระตุ้นความในใจของนักเรียนมีศิลปะในการสอน และเป็นผู้ตื่นตัวอยู่เสมอ จึงทำให้ชั้นเรียนก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง ปราศจากความเหน็ดเหนื่อยหรือเบื่อหน่าย ชั้นเรียนที่จะมีบรรยากาศเข้มแข็งนั้น มักเกิดจากความเอาใจใส่ ความสนใจของครู ซึ่งจะทำให้นักเรียนปฏิบัติตามไปด้วย ในด้านศิลปะการสอนของครู แม้บางโอกาสจะต้องถึงขั้นที่คล้ายกับเป็นนักแสดงสมัครเล่นเมื่อจำเป็นก็ต้องทำ เพื่อให้ชั้นเรียนเกิดความตื่นตัวและสนใจ นอกจากนี้ยังมีสิ่งประกอบอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น เสื้อผ้า การแต่งกายของครู ควรได้พิจารณาให้สุภาพ เหมาะสม ครูธุรกิจจะต้องพร้อมเสมอที่จะแสดงข้อคิดเห็น เป็นผู้อยากรู้ อยากเห็น ทันท่อเหตุการณ์ของสังคม

2. ครูธุรกิจจะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอนตลอดจนความรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ สามารถเชื่อมโยงและใช้ความรู้ต่างๆ เหล่านั้นให้ได้ผลในการสอนและสภาพการณ์ประจำวัน พยายามหาวิธีการที่ดีและใหม่ๆ และใช้วิธีการนั้นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด รู้จักประสานงานกับเพื่อนครูด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงาน ทั้งนี้เพราะความรู้ทางด้านวิชาการและความรู้ด้านมนุษยสัมพันธ์ จะช่วยให้ครูเกิดความมั่นใจ ในชั้นเรียนก็จะยกย่องนับถือ ครูผู้ทรงคุณวุฒิพร้อมที่จะปฏิบัติตามเสมอ

3. ครูธุรกิจจะต้องเป็นผู้มีหลักการและเหตุผล จะต้องไม่พิจารณาความสามารถของตนเองสูงเกินไป และตัดสินระดับความรู้ของนักเรียนไปผิดๆ คุ้ยยอมรับความเหลื่อมล้ำของ นักเรียนแต่ละคน และในเวลาเดียวกันก็ไม่ควรยอมรับความไม่เท่าเทียมกันที่ไม่เป็นธรรม ครูต้องเป็น

ผู้เคารพต่อขอบเขตของกระบวนการเรียนรู้และใช้วิธีการสอนซึ่งอยู่บนรากฐานความสามารถของนักเรียนในการที่จะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้

นอกจากนี้ครูควรยอมรับรู้ว่าการสอนเป็นได้ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลินและประสบการณ์ที่ผิดหวัง เพราะบางครั้งครูวางมาตรฐานที่จะให้นักเรียนเข้าถึงสูงเกินไป ฉะนั้นครูจึงจำเป็นต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อเป็นการผ่อนคลาย ช่วยให้นักเรียนทำงานได้โดยปราศจากความเครียดเกินความจำเป็น และครูพร้อมที่จะยอมรับความผิดพลาดและความผิดหวังโดยคำนึงว่า ความผิดหวังต่างๆ เป็นรากฐานแห่งความสำเร็จ

4. ครูธุรกิจจะต้องเป็นประชาธิปไตยและจะต้องยึดถือกระบวนการประชาธิปไตย เชื่อถือในเอกสิทธิ์ของแต่ละบุคคล ย่อมต้องเห็นและทราบถึงจุดดีที่มีประจำตัวของนักเรียน พยายามนำความคิดเห็นและความรู้ของนักเรียนเหล่านี้ไปสู่ช่องทางที่มีประโยชน์และเกิดผล ครูพยายามจัดความคิดที่ถือการเป็นผู้บังคับและผู้บังคับนักเรียนตลอดเวลาออกเสีย บรรยากาศในชั้นเรียนจะเป็นประชาธิปไตย ก็โดยที่ยึดถือความคิดเห็นของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ แม้ไม่ตรงกับความเห็นของครู ครูควรต้องเคารพทัศนะของผู้อื่นและย่อมต้องวางแผนสิทธิแห่งความคิดเห็นของผู้อื่นเช่นเดียวกับของตน ตลอดจนรับฟังข้อคิดเห็นเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงให้ดีขึ้น

8. การจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคา

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคา ได้จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้เป็นวิชาเลือกบังคับของนักเรียน วิชาที่เปิดสอนนั้นแล้วแต่ทางโรงเรียนจะจัดให้กับนักเรียน โดยขึ้นอยู่กับฝ่ายวิชาการและครูผู้สอนเป็นสำคัญ

การสอนในระดับมัธยมศึกษานั้น ครูผู้สอนจะจัดทำแผนการสอนซึ่งจะระบุว่าในแต่ละคาบที่จะสอน จะสอนเรื่องอะไร จุดประสงค์ของการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ทราบอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไร เมื่อจบการสอนแต่ละคาบแล้วก็จะมีการบันทึกการสอนว่าในคาบที่ผ่านมาได้สอนอะไรไปบ้าง ผลเป็นอย่างไร จะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไรหรือไม่ ในการสอนนั้นถ้าครูผู้สอนไม่ได้มีการจัดทำแผนการสอนมาก่อนหรือไม่ได้เตรียมการสอนแล้วอาจจะทำให้เกิดอุปสรรคในการสอนได้

ครูผู้สอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคาที่อยู่ในหมวดธุรกิจมีจำนวน 2 ท่าน คือ

1. นายอำนาจ ถิ่นมาลา

วุฒิการศึกษา

ปวส. (บริหารธุรกิจ)

ปม. (ประโยคครูมัธยม)

คบ. (เทคโนโลยีทางการศึกษา)

ประสบการณ์ในการสอน 22 ปี

2. นายสุรพล เย็นเจริญ

วุฒิการศึกษา

ปวท. (การเงินการธนาคาร)

คป. (ธุรกิจศึกษา)

ประสบการณ์ในการสอน 6 ปี

และมีครูในหมวดคณิตศาสตร์ที่สอนวิชาคอมพิวเตอร์ อีก 1 ท่านคือ

นางสาวรัชณี กันภัย

วุฒิการศึกษา

คป. (การวัดผลการศึกษา)

ประสบการณ์ในการสอน 6 ปี

อุปกรณ์ในการสอน

1. เครื่องพิมพ์ดีดภาษาไทย	จำนวน 80 เครื่อง
2. เครื่องพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ	จำนวน 40 เครื่อง
3. คอมพิวเตอร์	จำนวน 40 เครื่อง

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อภิชาติ ชัยบาล (2525 : 2-3) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาการงานและอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 ผลการวิจัยพบว่า ด้านกระบวนการเรียนการสอน ครูมีการเตรียมการสอนน้อยมาก แต่มีความเอาใจใส่ ควบคุมการปฏิบัติงานของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี การวัดผลและประเมินผลยังดำเนินการไม่สมบูรณ์ตามกระบวนการวัดผลและประเมินผล ในการสอนครูมักจะไม่แจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบก่อนเรียน การให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติมมักจะไม่นำแหล่งค้นคว้า ด้านวัสดุ อุปกรณ์ ทรัพยากรในห้องเรียนครูใช้ในการสอนน้อยมาก ด้านตัวนักเรียนซึ่งถือว่าเป็นผลผลิตของการเรียนการสอนวิชาการงานและอาชีพในระบบโรงเรียนปรากฏว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของวิชาการงานและอาชีพอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนมากนักเรียนเห็นว่า ความรู้วิชาการงานและอาชีพที่เรียนจากโรงเรียนยังนำไปใช้ประโยชน์ที่บ้านน้อย แต่มีความเห็นว่าเรียนวิชาการงานและอาชีพดีกว่าเรียนวิชาสามัญ

ระหว่างปี พ.ศ.2528-2532 (กองวิจัยทางการศึกษา. 2533) กรมวิชาการได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาอาชีพและการปฏิบัติงาน แหล่งข้อมูลคือ ผู้ช่วยวิชาการ หัวหน้าวิชาอาชีพ ผู้

สอนวิชาอาชีพ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่เรียนแผนการเรียนวิชาอาชีพ ในโรงเรียน 48 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถามและแบบสำรวจ ได้ข้อค้นพบที่สำคัญ ดังนี้

1. แผนการเรียนชั้น ม.ต้น ที่โรงเรียนเปิดสอนมากที่สุด คือ ช่างอุตสาหกรรม ม.ปลาย คือ เกษตรกรรม มีลักษณะการเปิดแผนการเรียนอย่างต่อเนื่องตลอด 3 ปี และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนก่อนการทดสอบความรู้
2. โรงเรียนร้อยละ 83 สอนวิชาอาชีพในโรงเรียน ร้อยละ 14 ที่ส่งนักเรียนไปฝึกงานนอกโรงเรียน และเชิญวิทยากรท้องถิ่นมาสอนที่โรงเรียน
3. ครูผู้สอนส่วนใหญ่วัดผลงานของนักเรียนด้วยการให้คะแนนตามขั้นตอนการปฏิบัติงานมากที่สุด รองลงมาให้คะแนนตามความสนใจและเอาใจใส่ และให้คะแนนผลงานขั้นสุดท้าย วิธีประเมินที่ใช้คือการสังเกตการปฏิบัติงาน คู่มือ และสอบ
4. ปัญหาที่โรงเรียนประสบคือ ขาดวัสดุและโรงฝึกงานในสาขาช่างอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ครูสอนอาชีพไม่เพียงพอ มีนักเรียนน้อย และไม่ได้รับความร่วมมือจากสถานประกอบการอาชีพอิสระในการให้นักเรียนฝึกงาน ส่วนปัญหาที่สำคัญของครู คือ การขาดเอกสารหลักสูตรและคู่มือต่างๆ ความไม่สะดวกในการนิเทศนักเรียนฝึกงาน นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาอาชีพ
5. คุณลักษณะที่จะเน้นมากในการเรียนวิชาอาชีพ 3 อันดับแรก คือ ความซื่อสัตย์สุจริต ความสามัคคี และความรับผิดชอบ คุณลักษณะที่ครูทุกสาขาอาชีพปลูกฝังให้เกิดกับนักเรียนคือ ความรับผิดชอบ ครูเกษตรเน้นให้รักงานอาชีพและขยันอดทน ครูช่างอุตสาหกรรมเน้นความปลอดภัยและให้รักอาชีพ ครูคหกรรมเน้นการทำงานด้วยตนเอง และขยัน ครูพาณิชยกรรมเน้นการทำงานด้วยตนเองและตรงต่อเวลา
6. นักเรียนมีความเห็นว่าผู้ที่สอนวิชาอาชีพได้ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้ มีความรู้และประสบการณ์ในวิชาที่สอนเป็นอย่างดี มีความรักและตั้งใจที่จะสอน มีความรับผิดชอบ และตรงต่อเวลา คุณสมบัติของผู้ที่จะเรียนวิชาอาชีพได้ดี คือ มีความขยัน มีความชอบ มีความตั้งใจ มีความถนัดในวิชาที่เรียนและมีความรับผิดชอบ
7. ครูร้อยละ 60 มีความรู้ลึกซึ้งๆ ต่อการสอน และนักเรียนร้อยละ 72 รู้ลึกซึ้งๆ ต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ
8. นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการศึกษามากที่สุด กล่าวคือ ผู้ที่จบ ม.3 ศึกษาต่อร้อยละ 68 มากกว่าผู้ที่จบชั้น ม.6 ร้อยละ 30 ผู้ที่จบ ม.6 มีงานทำ ร้อยละ 40 มากกว่าผู้ที่จบ ม.3 ร้อยละ 19 งานที่ผู้จบ ม.6 ทำคือรับจ้างร้อยละ 24 ช่วยงานอาชีพผู้ปกครองร้อยละ 13 งานที่ผู้จบ ม.3 ทำคือ ช่วยงานอาชีพผู้ปกครองร้อยละ 10 และรับจ้างร้อยละ 8

✓ สุเทพ เมฆ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจในบรรยากาศการเรียนการสอนของนักเรียนและครู โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 12 ผลการวิจัยพบว่าบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทพาณิชยกรรม ในเขตนี้เป็นที่น่าพอใจ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบพบว่า นักเรียนมีความพอใจมากกับบรรยากาศการวัดผล และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนส่วนองค์ประกอบอื่นๆ ทั้งครูและนักเรียนมีความพึงพอใจปานกลาง นักเรียนต่างระดับชั้นมีความพอใจแตกต่างกันบ้างในบางองค์ประกอบ แต่ครูหญิงมีความพอใจในบรรยากาศการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจระหว่างครูกับนักเรียน พบความแตกต่างกันบ้างในเรื่องหลักสูตร ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และอาคารสถานที่

✓ ดำรง อัมทับ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนวิชาการงานและอาชีพ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการเรียนการสอนมีปัญหามากที่สุด ได้แก่ การขาดเอกสารตำรา คู่มือต่างๆ วัสดุฝึก อุปกรณ์และเครื่องมือไม่เพียงพอ ด้านกระบวนการเรียนการสอนมีปัญหามากที่สุด ได้แก่ นักเรียนเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งจำนวนมากหรือน้อยเกินไป ด้านผลการเรียนการสอนปรากฏว่าการมีทักษะวิชาการงานและอาชีพของนักเรียนมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การมีอุปนิสัยรักการทำงาน และการมีเจตคติต่อวิชาอาชีพของนักเรียนมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การมีอุปนิสัยรักการทำงาน และการมีเจตคติในรายวิชาอาชีพของนักเรียนมีปัญหาอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย สำหรับความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการสอนปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า วิชาการงานและอาชีพมีผลทำให้ผลการเรียนลดลง

ใน พ.ศ.2539 (หน่วยศึกษานิเทศก์. 2531) หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้ศึกษาสภาพและความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มวิชาพาณิชยกรรม และติดตามนักเรียนที่เรียนจบตามแผนวิชาอาชีพ 1 (วช.1) และวิชาอาชีพ 2 (วช. 2) จากโรงเรียน 155 โรง ที่เปิดแผนการเรียน วช. 1 และ วช. 2 ในปีการศึกษา 2526 – 2528 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลทางไปรษณีย์ ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. โรงเรียนร้อยละ 86 เปิดแผนการเรียนวิชาอาชีพพาณิชยกรรม โดยเปิดสอน วช. 1 ร้อยละ 61 และ วช. 2 ร้อยละ 37
2. โรงเรียนที่เปิดสอนแผนการเรียน วช. 1 พาณิชยกรรมมีความพร้อมด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนในสาขาบัญชีร้อยละ 65 เลขานุการ ร้อยละ 54 การขายร้อยละ 88 สำนักงาน ร้อยละ 67

3. โรงเรียนที่เปิดสอนแผนการเรียน วช. 2 พาณิชยกรรมมีความพร้อมด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนในสาขาบัญชีร้อยละ 65 เลขานุการร้อยละ 70 การขายร้อยละ 81

4. โรงเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 64 ส่งนักเรียนไปเรียนที่ศูนย์ฝึกวิชาอาชีพของกรมอาชีวศึกษา โดยเฉพาะโรงเรียนที่เปิดแผนการเรียน วช. 2

5. นักเรียนที่เรียนจบตามแผนการเรียน วช.1 และ วช.2 ศึกษาต่อมากที่สุด คือร้อยละ 71 เท่ากัน ประกอบอาชีพร้อยละ 21 และร้อยละ 23 ตามลำดับ ว่างงานร้อยละ 7 และร้อยละ 4 ตามลำดับ

สมพงษ์ อุดมโชคทรัพย์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก

3. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

4. นักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก มีความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านหลักสูตร ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

10. สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนต่างชั้นปีกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจอยู่ในระดับมีความพึงพอใจมาก

2. นักเรียนที่เรียนต่างชั้นปีกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ดังรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
4. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รวมนักเรียนทั้งหมด 64 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย
ชั้นปีที่เรียน ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ
2. วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน
3. ครูผู้สอน

แบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ในแต่ละข้อมีตัวเลือก 4 ระดับ
คือ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด

การตรวจให้คะแนน

ความพึงพอใจมากที่สุด ให้ 4 คะแนน

ความพึงพอใจมาก ให้ 3 คะแนน

ความพึงพอใจน้อย ให้ 2 คะแนน

ความพึงพอใจน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

วิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ในโรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารต่างๆเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเขียนข้อคำถาม
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

(บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 63 – 69)

3. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถามแล้วจัดเป็นหมวดหมู่เกี่ยวกับการเรียนการสอน วิชาอาชีพธุรกิจ จำนวน 68 ข้อ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบแก้ไข

5. นำแบบสอบถามที่ประธานและกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ตรวจสอบแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญเครื่องมือการวิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพิสัย (Face Validity) และนำผลการพิจารณาไปปรึกษาประธานและกรรมการผู้ควบคุมสารนิพนธ์เพื่อปรับปรุงแก้ไขครั้งสุดท้าย

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจของโรงเรียนพระ โขนงพิทยาลัย ที่ไม่ใช่ว่าประชากรจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าดัชนีที่มีค่า t มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เหลือข้อคำถามจำนวน 66 ข้อ และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับด้วย ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาช (Cronbach - ล้วนและ อังคณา สายยศ. 2538 : 200) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9360

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ขอนหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปถึง ผู้อำนวยการ โรงเรียนปทุมคงคา เพื่อขอความร่วมมือ
2. นำแบบสอบถามไปถามนักเรียนและเก็บคืนด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 มาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์และแปลผล จึงกำหนดเกณฑ์ของความพึงพอใจเป็น 4 ระดับ คือมากที่สุด มาก น้อย และ น้อยที่สุด ดังนี้

ค่าคะแนนระหว่าง 3.51 - 4.00 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าคะแนนระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมาก

ค่าคะแนนระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อย

ค่าคะแนนระหว่าง 1.00 - 1.50 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นเรียน วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ t - test

4. เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way analysis of Variance)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์และจัดลำดับความพึงพอใจโดยวิธีหาค่าเฉลี่ย (MEAN) ใช้สูตร (อังคณา สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของความพึงพอใจต่อการเรียน
วิชาอาชีพธุรกิจทั้ง 3 ด้าน และรวมทุกด้านโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2538 : 79).

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2538 : 200

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกันโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 177)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1}\right]^2 + \left[\frac{S_2^2}{n_2}\right]^2}{\frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1}\right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{S_2^2}{n_2}\right]^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t - distribution
$\bar{X}_1$, $\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
S_1^2 , S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
n_1 , n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

5. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2534 : 249)

$$F = \frac{MSb}{MSw}$$

เมื่อ F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
MSb	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองระหว่างกลุ่ม
MSw	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ
ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Division)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนที่เบี่ยงเบนจากค่าเฉลี่ยยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เบี่ยงเบนจากค่าเฉลี่ยยกกำลังสอง (Mean Squares)
Df	แทน	ลำดับชั้นความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าขอเสนอเป็นลำดับ 3 ตอน
ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ที่เป็นประชากร จำแนกตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ที่เป็นประชากร จำแนกตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน

2.2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ โดยรวมและรายข้อ

2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

2.4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ

2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

2.6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียน
การสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามสถานภาพของนักเรียนดังนี้

3.1 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน
จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

3.2 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน
จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนน
เฉลี่ยสะสมดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีที่เรียน และระดับคะแนนเฉลี่ย
สะสม

ตาราง 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจที่เป็นประชากร
จำแนกตามชั้นปีที่เรียน และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ชั้นปีที่เรียน	จำนวนคน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาปีที่ 5	32	50
มัธยมศึกษาปีที่ 6	32	50
รวม	64	100
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม	จำนวนคน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.00	32	50
ระหว่าง 2.00 - 2.50	27	42.20
ตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป	5	7.80
รวม	64	100

จากตาราง 1 จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามมีทั้งหมด 64 คน โดยแยกเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 32
คน คิดเป็นร้อยละ 50

จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามมีทั้งหมด 64 คน เป็นนักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ย
สะสมต่ำ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง จำนวน 27 คน
คิดเป็นร้อยละ 42.20 ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.80

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และ
ด้านครู ผู้สอน จำแนกตามชั้นปีที่เรียนและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ
ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน
โดยรวมและรายด้าน

ความพึงพอใจในด้านต่างๆ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ	3.09	0.34	มาก
2. วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	2.84	0.42	มาก
3. ครูผู้สอน	3.23	0.53	มาก
รวม	3.06	0.37	มาก

จากตาราง 2 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการ
เรียนวิชาอาชีพธุรกิจในแต่ละด้านและรวมทุกด้าน อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณา
รายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 3.23$) ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ($\bar{X} =$
3.09) ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.84$) ตามลำดับ

2.2 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชา
อาชีพธุรกิจ ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ โดยรวมและรายข้อ
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ
ของนักเรียน ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ โดยรวมและรายข้อ (N = 64).

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ			
1. นักเรียนมีความภาคภูมิใจในการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ.....	3.30	0.49	มาก
2. การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการเรียน วิชาอาชีพธุรกิจ.....	2.76	0.73	มาก
3. การจัดรายวิชาอาชีพธุรกิจให้นักเรียนได้เรียนตามความถนัด	2.81	0.64	มาก
4. การจัดรายวิชาอาชีพธุรกิจให้นักเรียนได้เรียนตามความ สนใจ.....	2.84	0.69	มาก
5. อุปกรณ์การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจที่เป็นอุปกรณ์หลักคือ เครื่องพิมพ์ดีด.....	3.08	0.82	มาก
6. เนื้อหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อ.....	3.36	0.65	มาก
7. เนื้อหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ	3.44	0.66	มาก
8. เนื้อหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการเรียน คอมพิวเตอร์.....	3.61	0.61	มากที่สุด
9. เนื้อหารายวิชาการประกอบอาชีพธุรกิจขนาดเล็กใช้เป็น แนวทางในการประกอบอาชีพ.....	3.14	0.59	มาก
10. เนื้อหารายวิชาการประกอบอาชีพธุรกิจขนาดเล็กใช้เป็น แนวทางในการศึกษาต่อ.....	2.92	0.76	มาก
11. เนื้อหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางในการ ประกอบอาชีพ.....	3.45	0.69	มาก
12. เนื้อหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางในการ ศึกษาต่อ.....	3.45	0.69	มาก
13. เนื้อหารายวิชางานขายผลิตภัณฑ์ใช้เป็นแนวทางในการ ประกอบอาชีพ.....	2.92	0.67	มาก

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
14. เนื้อหารายวิชางานขายบริการใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ.....	2.92	0.65	มาก
15. เนื้อหารายวิชาอาชีพธุรกิจมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์	2.98	0.70	มาก
16. เนื้อหารายวิชาอาชีพธุรกิจง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติ.....	2.91	0.63	มาก
17. เนื้อหารายวิชาอาชีพธุรกิจมีความน่าสนใจ ทำให้อยากศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม.....	2.91	0.70	มาก
18. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการเรียนแต่ละรายวิชา ต่อการบดบังสัปดาห์.....	2.83	0.88	มาก
รวม	3.09	0.34	มาก

จากตาราง 3 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.09$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ เนื้อหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการเรียนคอมพิวเตอร์ ($\bar{X} = 3.61$) ระดับรองลงมาคือ เนื้อหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 3.45$) และ เนื้อหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อ ($\bar{X} = 3.45$) ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจอันดับสุดท้ายคือ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ($\bar{X} = 2.76$)

2.3 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ
ของนักเรียน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ (N = 64)

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน			
19. เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า ทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน..	2.95	0.57	มาก
20. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนการเรียน การสอน.....	2.98	0.72	มาก
21. ตั้งคำถามให้นักเรียนคิดค้นหาคำตอบ.....	2.81	0.75	มาก
22. มีการชมเชย สนับสนุนและให้กำลังใจนักเรียนในการ แสดงออก.....	2.83	0.75	มาก
23. ตอบข้อซักถามของนักเรียนได้อย่างชัดเจน.....	3.14	0.75	มาก
24. จัดการเรียนการสอนไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก.....	3.08	0.74	มาก
25. อธิบายบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี.....	3.09	0.58	มาก
26. มีวิธีการสอนที่หลากหลาย.....	3.01	0.77	มาก
27. ควบคุม แนะนำการฝึกทักษะวิชาที่มีภาคปฏิบัติ.....	2.76	0.89	มาก
28. มีการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาก่อนสอนบทเรียนใหม่...	2.80	0.78	มาก
29. แบ่งเวลาให้กับกิจกรรมที่สอนได้อย่างเหมาะสม.....	2.94	0.77	มาก
30. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาในเรื่องที่เรียน.....	2.69	0.73	มาก
31. ส่งเสริมให้นักเรียนศึกษา ค้นคว้า และปฏิบัติงานด้วยตนเอง	2.69	0.85	มาก
32. มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทุกครั้ง.....	2.72	0.90	มาก
33. ประเมินผลการเรียนด้วยความยุติธรรม.....	2.95	0.88	มาก
34. มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	2.75	0.94	มาก
35. ตรวจและแจ้งผลการสอบอย่างรวดเร็วหลังจากการสอบ แต่ละครั้ง.....	2.97	0.78	มาก
36. คำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน.....	3.03	0.62	มาก
37. มีการอธิบายเพิ่มเติมแก่นักเรียนที่ยังสอบไม่ผ่านในวิชานั้นๆ	2.66	0.76	มาก

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
38. มีการใช้สื่อประกอบการสอน.....	2.55	0.87	มาก
39. สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน.....	2.76	0.66	มาก
40. มีการติดตามงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ.....	2.69	0.64	มาก
41. มีความสม่ำเสมอในการจัดกิจกรรม.....	2.72	0.90	มาก
42. การส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมทางธุรกิจของโรงเรียน.....	2.44	0.91	น้อย
43. มีการจัดลำดับเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้.....	2.87	0.68	มาก
44. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามความแตกต่างของนักเรียน	2.75	0.75	มาก
45. มีการแก้ไขปัญหานักเรียนในด้านการเรียน.....	2.91	0.77	มาก
46. มีการจัดทำเอกสารประกอบการสอน.....	2.95	0.82	มาก
47. มีการจัดเนื้อหาวิชาให้สัมพันธ์และต่อเนื่อง.....	3.01	0.68	มาก
รวม	2.84	0.42	มาก

จากตาราง 4 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ตอบข้อซักถามของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ($\bar{X} = 3.14$) ระดับรองลงมาคือ อธิบายบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี และจัดการเรียนการสอนไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปยาก ($\bar{X} = 3.09$ และ $\bar{X} = 3.08$ ตามลำดับ) ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจอันดับสุดท้ายคือ มีการส่งเสริม สนับสนุน กิจกรรมทางธุรกิจของโรงเรียน ($\bar{X} = 2.44$)

2.4 หาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ
ของนักเรียน ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ (N = 64)

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านครูผู้สอน			
48. รูปภาพเรียบร้อย ใช้ภาษาที่สุภาพในขณะที่ทำการสอน.....	3.28	0.72	มาก
49. มีความรับผิดชอบ ภาระต่อผู้อื่น.....	3.17	0.60	มาก
50. เข้าสอนตรงเวลาและไม่ออกก่อนหมดเวลา.....	3.14	0.77	มาก
51. มีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน.....	3.41	0.73	มาก
52. แต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู.....	3.44	0.77	มาก
53. ใจเย็น เก็บอารมณ์ได้เป็นอย่างดี.....	3.37	0.84	มาก
54. ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน.....	3.28	0.79	มาก
55. มีความยุติธรรมไม่ลำเอียง.....	3.20	0.82	มาก
56. ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน.....	3.25	0.71	มาก
57. มีความสามารถในการควบคุมชั้นเรียน.....	3.05	0.68	มาก
58. มีความสามารถจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน.....	2.91	0.79	มาก
59. มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ น่าเรียน.....	3.08	0.91	มาก
60. มีความประพฤติและวางตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน.....	3.28	0.84	มาก
61. พร้อมจะติดต่อกับผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน ของนักเรียน.....	3.01	0.74	มาก
62. เป็นผู้ที่มีเหตุผลในการตัดสินปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น.....	3.01	0.68	มาก
63. มีความเป็นมิตรและมีอารมณ์ดี.....	3.50	0.75	มาก
64. เป็นที่ปรึกษาที่ดีแก่นักเรียน.....	3.26	0.78	มาก
65. มีความเมตตาปราณีต่อนักเรียน.....	3.25	0.80	มาก
66. มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู.....	3.56	0.69	มากที่สุด
รวม	3.23	0.53	มาก

จากตาราง 5 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านครูผู้สอน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.23$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู ($\bar{X} = 3.56$) ระดับรองลงมาคือ มีความเป็นมิตรและอารมณ์ดี และ แต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู ($\bar{X} = 3.50$ และ $\bar{X} = 3.44$ ตามลำดับ) ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจอันดับสุดท้ายคือ พร้อมทั้งจะติดต่อกับผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน และเป็นผู้มีเหตุผลในการตัดสินปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 3.01$)

2.5 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของ
นักเรียนด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครู
ผู้สอน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ความพึงพอใจในด้านต่างๆ	มัธยมศึกษาปีที่ 5 (N = 32)			มัธยมศึกษาปีที่ 6 (N = 32)			รวม (N=64)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ	3.02	0.38	มาก	3.17	0.29	มาก	3.09	0.34	มาก
2. วิธีสอนและกิจกรรม การเรียนการสอน	2.78	0.43	มาก	2.91	0.40	มาก	2.84	0.42	มาก
3. ครูผู้สอน	3.08	0.62	มาก	3.29	0.36	มาก	3.23	0.53	มาก
รวม	2.96	0.41	มาก	3.15	0.30	มาก	3.06	0.37	มาก

จากตาราง 6 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจในแต่ละด้าน และรวมทุกด้านอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณา
รายด้านพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพ
ธุรกิจ ด้านวิธีสอน และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6
มีความพึงพอใจด้านผู้สอน ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ตาม
ลำดับ

2.6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพ
ธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของ
นักเรียนด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครู
ผู้สอน จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ความพึงพอใจในด้านต่างๆ	ระดับคะแนนเฉลี่ย									รวม (N = 64)		
	ต่ำ (N = 32)			ปานกลาง (N = 27)			สูง (N = 5)					
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ	3.04	0.39	มาก	3.13	0.28	มาก	3.18	0.28	มาก	3.09	0.34	มาก
2. วิธีสอนและกิจกรรม การเรียนการสอน	2.85	0.50	มาก	2.84	0.33	มาก	2.80	0.25	มาก	2.84	0.42	มาก
3. ครูผู้สอน	3.16	0.64	มาก	3.34	0.38	มาก	3.15	0.41	มาก	3.23	0.53	มาก
รวม	3.02	0.45	มาก	3.10	0.28	มาก	3.04	0.25	มาก	3.06	0.37	มาก

จากตาราง 7 นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ปานกลางและสูง มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจในแต่ละด้านและรวมทุกด้าน อยู่ในระดับมีความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ มีความพึงพอใจด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง มีความพึงพอใจด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านครูผู้สอน และด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ตามลำดับ

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามสถานภาพของนักเรียน ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รายด้านและรวมทุกด้าน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ตาราง 8 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียน ที่มีต่อด้านหลักสูตร
วิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามชั้น
ปีที่เรียน

ความพึงพอใจในด้านต่างๆ	มัธยมศึกษาปีที่ 5 (N = 32)		มัธยมศึกษาปีที่ 6 (N = 32)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. หลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ	3.02	0.38	3.17	0.29	-1.78
2. วิธีสอนและกิจกรรมการเรียน การสอน	2.78	0.43	2.91	0.40	-1.22
3. ครูผู้สอน	3.08	0.62	3.29	0.36	-2.40*
รวม	2.96	0.42	3.15	0.30	-2.13

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจและด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รายด้าน และรวมทุกด้าน
จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ตาราง 9 วิเคราะห์ความแปรปรวนความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนที่มีต่อ
ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านครูผู้สอน
จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ				
ระหว่างกลุ่ม	2	0.1697	0.0848	0.7197
ภายในกลุ่ม	61	7.1897	0.1179	
รวม	63	7.3594		
2. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน				
ระหว่างกลุ่ม	2	0.0131	0.0066	0.0368
ภายในกลุ่ม	61	10.9024	0.1787	
รวม	63	10.9156		
3. ด้านครูผู้สอน				
ระหว่างกลุ่ม	2	0.4873	0.2436	0.8706
ภายในกลุ่ม	61	17.0694	0.2798	
รวม	63	17.5566		

จากตาราง 9 นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการ
เรียนวิชาอาชีพธุรกิจที่มีต่อด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการ
สอน และด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นไว้ตามลำดับดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามชั้นปีที่เรียน ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ รวมนักเรียนทั้งหมด 64 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปพบนักเรียนด้วยตนเอง และได้ครบสมบูรณ์ทั้ง 64 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม คำนวณหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นรายด้านและโดยรวม จำแนกตามชั้นปีที่เรียน ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม
3. เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นรายด้านและโดยรวมใช้การทดสอบค่าที (t-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) สำหรับประชากรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนสูงกว่าทุกด้าน.

1.1 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจด้านครูผู้สอนสูงกว่าทุกด้าน

1.2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำและปานกลาง มีความพึงพอใจด้านครูผู้สอนสูงกว่าทุกด้าน ส่วนผู้ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีความพึงพอใจในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจสูงกว่าทุกด้าน

2. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน

2.1 จำแนกตามชั้นปีที่เรียน พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ และด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน แตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้สรุปดังกล่าวแล้วนั้น มีประเด็นที่สมควรหยิบยกมาดำเนินการอภิปราย ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแต่ละด้านโดยรวมอยู่ในระดับมีความพึงพอใจมาก หากพิจารณาจะพบว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนสูงกว่าด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจและด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความเห็นว่าครูผู้สอนรายวิชาอาชีพธุรกิจเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการวิชาที่สอน มีความรับผิดชอบต่องานสอน มีความเป็นกันเอง มีความเอาใจใส่ต่อนักเรียน ตลอดจนการแนะแนวในการเรียนให้กับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเฉลียว บุรีภักดิ์ และคนอื่นๆ (2520 : 24-27) ที่พบว่าครูที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือครูที่ตั้งใจสอน เข้าใจเป็นกันเอง ยุติธรรม ตรงต่อเวลา เสียสละ และมีเมตตาธรรม ซึ่งนับว่าครูผู้สอนวิชาอาชีพธุรกิจในโรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีคุณลักษณะที่ดีที่ควรรักษาไว้

ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจน้อยกว่าด้านอื่น นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความเห็นสอดคล้องกันคือ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจของครูผู้สอนและทางโรงเรียนเป็นไปอย่างไม่ต่อเนื่อง สม่่าเสมอ อาจมีผลมาจากครูผู้สอนรายวิชาอาชีพธุรกิจไม่มีเวลาเพียงพอที่จะกำหนดกิจกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน เนื่องจากครูธุรกิจส่วนใหญ่จะต้องปฏิบัติหน้าที่อื่นนอกเหนือจากงานสอน คืองานด้านเงินและบัญชี พัสดุ สารบรรณ เป็นต้น หรืออาจจะเป็นเพราะว่าโรงเรียนขาดงบประมาณที่จะมาจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอนได้อย่างทั่วถึงทุกสาขาวิชา ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ อรพรรณ เวทยะเวทิน (2519 : 114) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจด้านหลักสูตรวิชาอาชีพโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมีความพอใจมาก ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือเนื้อหาวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการเรียนคอมพิวเตอร์ อาจจะเป็นเพราะนักเรียนมีความเห็นว่า ถ้าได้เรียนพิมพ์ดีดก่อนเมื่อเวลาเรียนคอมพิวเตอร์จะสามารถเรียนได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ เพราะเป็นพิมพ์ของพิมพ์ดีดและคอมพิวเตอร์มีส่วนเหมือนกัน ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ ข้อ 2 การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความเห็นว่า การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจยังมีน้อยเกินไป

3. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับมีความพึงพอใจมาก ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือตอบข้อซักถามของนักเรียนได้อย่างชัดเจน อาจเป็นเพราะว่าก่อนที่จะทำการสอน ครูผู้สอนมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี จึงสามารถตอบข้อซักถามของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ มีการส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมทางธุรกิจของโรงเรียน อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความเห็นว่า การส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมทางธุรกิจของโรงเรียน เช่นการฝึกการขายร้านค้าในโรงเรียนยังมีน้อยเกินไป หรือไม่มีการจัดเลย

4. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับมีความพึงพอใจมาก ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู อาจเป็นเพราะว่าครูธุรกิจแต่งกายสุภาพเรียบร้อย กริยาท่าทางกระฉับกระเฉง กระตือรือร้นตลอดเวลา ส่วนข้อที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุด คือพร้อมจะติดต่อกับผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน อาจมีผลมาจากครูผู้สอนติดต่อกับผู้ปกครองนักเรียนค่อนข้างจะลำบาก กล่าวคือ เวลาที่ครูผู้สอนขอ

เชิญผู้ปกครองมาพบก็มักจะเชิญในเวลาราชการและในคาบเรียนที่ครูผู้สอนว่างจากการสอน ทำให้ไม่สะดวกต่อผู้ปกครองของนักเรียนที่ต้องทำงานในเวลาดังกล่าว

5. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน โดยรวมนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าชั้นปีที่เรียนของนักเรียนมิใช่ตัวแปรที่มีอิทธิพลที่จะทำให้ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้เรียนวิชาอาชีพธุรกิจในกรอบหลักสูตรเดียวกัน วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน และครูผู้สอนที่มีคุณลักษณะไม่แตกต่างกัน จึงทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจทั้ง 3 ด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นนักเรียนชั้นปีสุดท้ายที่จะจบการศึกษาออกไปจากโรงเรียน มีความเข้าใจในความเป็นห่วงและหวังดีของครูผู้สอนที่ต้องการให้นักเรียนจบการศึกษาทุกคน

6. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันต่อด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน พบว่า นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ปานกลาง และสูง มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนมิใช่เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลที่จะทำให้ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ปานกลาง และสูง ได้เรียนวิชาอาชีพธุรกิจในกรอบหลักสูตรเดียวกัน วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ที่คล้ายคลึงกัน และครูผู้สอนที่มีคุณลักษณะไม่แตกต่างกัน จึงทำให้นักเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ปานกลาง และสูง มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจทั้ง 3 ด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน พบว่าทั้งนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนที่มีระดับคะแนน

เฉลี่ยสะสมต่ำ ปานกลาง และสูง มีความพึงพอใจต่อด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน น้อยกว่าทุกด้าน ซึ่งทางโรงเรียนควรพิจารณาปรับปรุงวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนของ ครูผู้สอนรายวิชาอาชีพธุรกิจให้มีทักษะความชำนาญในการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้กับ นักเรียนมากยิ่งขึ้น และทางโรงเรียนควรสนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางธุรกิจให้มากยิ่งขึ้น เพื่อครูผู้สอนวิชาอาชีพธุรกิจจะได้มีความรู้ใหม่ๆทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยี ในปัจจุบัน อันจะเป็นประโยชน์และแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป

2. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ ด้าน วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านครูผู้สอน น้อยกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึง ควรให้อาจารย์ผู้สอนคิดหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อดึงดูด โน้มน้าวจิตใจให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรักอยาก เรียนมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาอิทธิพลของความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจที่มีผลต่อผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจระหว่างนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคากับโรงเรียนอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรองแก้ว อยู่สุข. พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- X กิติมา ปรีดีคิลก. ทฤษฎีการบริหารองค์กร. กรุงเทพฯ : ธารนิกรพิมพ์, 2529.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535.
- กรุงเทพฯ : สมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย, 2537.
- เจลิยว บุรีภักดี และคนอื่นๆ. รายงานผลการวิจัยเรื่องลักษณะครูที่ดี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ตำรวจ, 2534.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : เจริญผล, 2527.
- คำรง อัมทับ. สภาพและปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและอาชีพตามหลักสูตรมัธยมศึกษา
ตอนต้น ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2535.
- นิภา แนวบุญเพียร. หลักสูตรและการสอนธุรกิจศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์สุจริยาสาส์น, 2538.
- X ลิวรรณ ภูมิใจสกุล. ความพึงพอใจของบุคลากรฝ่ายบริการที่มีต่อการจัดสวัสดิการภายใน
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.
- ✓ วันทยา วงศ์ศิลปกรมย์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลมาจากความพอใจในการ
ได้เลือกบทเรียน. ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- / ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง
พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2534.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย. คู่มือการสอนหมวดธุรกิจระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ :
จงเจริญการพิมพ์, 2523.
- X สมรภูมิ ขวัญคุ้ม. ความพึงพอใจของบุคลากรมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการจัด
สวัสดิการภายในโรงเรียน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- สมยศ นาวิการ. การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ : สมหมายการพิมพ์, 2524.

- ✓ สุเทพ เมฆ. ความพึงพอใจในบรรยากาศการเรียนการสอนของนักเรียนและครูโรงเรียน
อาชีวศึกษาเอกชน ประเภทพาณิชยกรรม ในเขตการศึกษา 12. ปริญญาโท
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- อรรพรรณ เวทยะเวทิน. เจตคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาล
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2519. อัดสำเนา.
- อนันต์ชัย คงจันทร์. รายงานการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่องานของพนักงานหญิงในอุตสาหกรรม
ทอผ้าในประเทศไทย,” 2532.
- อภิชาติ ชัยนาถ. สภาพการจัดการเรียนการสอนการงานและอาชีพ. เชียงใหม่ : สำนักงานศึกษา
นิเทศก์ เขตการศึกษา 8, 2535.
- อุทัย หิรัญโต. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ, 2523.
- Best, John W. **Research in Education.** 3 rd ed. New Jersey Prentice Hall, 1977.
- ✗ Bloom, Benjamin S. **Human Characteristics and School Learning.** New York :
McGraw – hill. 1976 .
- Cronbach, Lee Joseph. **Essentials of Psychology Testing.** 3 rd ed. New York : 1970.
- ✓ Frederick Herzberg, Bernard Manusner, and Babara Block Snyderman, **The Motivation
To Work,** 2 nd ed. New York : John Weley & Sons, Inc. 1959.
- ✗ Good, Carter Vicler. **Dictionary of Education.** 3 rd ed. New York : Mccraw – Hill
Book Company, 1973.
- ✓ Roger, C.R. **Freedom to Learn.** Columbus, Ohio : Charles E. Merrill, 1969.
- ✗ Skinner, B.F. **Beyond Freedom and Dignity.** Toronto : A Bantam/Vintage Book, 1971.
- Snelbecker, Glenn E. **Learning Theory, Instructional Thoerr, and Psychoeducational
Design.** New York : McGraw – hill, 1974.
- ✗ Wallerstein, Harvey. **A Dictionary of Psychology.** Maryland : Penquin Book Inc., 1971.
- ✗ Whitehead, Alfred N. **The Aims of Education and Other Essay.** New York : The Free Press,
1967.

ภาคผนวก ก

โครงสร้างวิชาเลือกเสรี

กลุ่มที่ 1 งานผลิต มี 134 รายวิชา รหัสวิชาตั้งแต่ ช 011 – ช 01134

โครงสร้างวิชาเลือกเสรี

กลุ่มที่ 2 งานบริการ มี 169 รายวิชา รหัสวิชาตั้งแต่ ช 021 – ช 02169

กลุ่มที่ 3 งานเสริมงานผลิตและงานบริการ มี 28 รายวิชา รหัสวิชาตั้งแต่ ช 031 – ช 0328

กลุ่มที่ 4 งานอาชีพอิสระระหว่างเรียน รหัสวิชา ช 041 ปฏิบัติงานอาชีพ

สำหรับรายวิชาอาชีพธุรกิจอยู่ในกลุ่มงานที่ 2 และ 3

โครงสร้างวิชาเลือกเสรี

กลุ่มที่ 1 งานผลิต

ช 011	การปลูกพืชผักสวนครัว	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 012	การปลูกพืชผักทั่วไป	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 013	การปลูกไม้ตัดดอก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 014	การปลูกไม้ดอกประดับ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 015	การปลูกไม้ประดับ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 016	การปลูกไม้ตัดและไม้แกระ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 017	การปลูกหญ้าสนาม	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 018	การปลูกไม้ผลประเภทล้มลุก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 019	การปลูกไม้ผลเศรษฐกิจทั่วไป	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0110	การปลูกไม้ยืนต้นและสวนป่า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0111	การปลูกพืชสมุนไพร	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0112	การปลูกพืชสมุนไพรเพื่ออุตสาหกรรม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0113	การปลูกข้าว	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0114	การปลูกพืชไร่เศรษฐกิจ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0115	การปลูกพืชอาหารสัตว์	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0116	การผลิตเมล็ดพันธุ์พืช	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0117	การผลิตกล้าไม้	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0118	การผลิตพันธุ์ไม้	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0119	การผลิตเชื้อเห็ด	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0120	การเพาะเห็ดอย่างง่าย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ช 0121	การเพาะเห็ดด้วยวัสดุผสม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0122	การเพาะเห็ดด้วยเทคโนโลยี	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0123	การเลี้ยงไก่พื้นเมือง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0124	การเลี้ยงไก่ไข่	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0125	การเลี้ยงไก่เนื้อ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0126	การเลี้ยงไก่ประเภทยาวงาม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0127	การเลี้ยงเป็ด	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0128	การเลี้ยงสัตว์ปีกเฉพาะอย่าง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0129	การผลิตลูกสัตว์ปีก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0130	การเลี้ยงสุกรขุน	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0131	การผลิตลูกสุกร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0132	การเลี้ยงกระต่าย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0133	การเลี้ยงแพะ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0134	การเลี้ยงแกะ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0135	การเลี้ยงกระบือ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0136	การเลี้ยงโคเนื้อ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0137	การเลี้ยงโคขุน	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0138	การเลี้ยงโคนม	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 0139	การเลี้ยงปลาน้ำจืด	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0140	การเลี้ยงปลาทะเล	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0141	การเลี้ยงลูกปลา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0142	การเพาะเลี้ยงปลาสวยงาม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0143	การเลี้ยงปลาสวยงาม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0144	การเพาะเลี้ยงลูกกุ้ง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0145	การเลี้ยงกุ้งน้ำจืด	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0146	การเลี้ยงกุ้งทะเล	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0147	การเลี้ยงหอย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0148	การเลี้ยงปูทะเล	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0149	การเลี้ยงสัตว์ที่เป็นอาหาร ในท้องถิ่น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ช 0150	การเลี้ยงสัตว์เฉพาะอย่าง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0151	การปลูกหม่อนและเลี้ยงไหม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0152	การเลี้ยงผึ้ง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0153	ผลิตผลผลิตภัณฑ์จากผึ้ง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0154	การทำเกษตรกรรมแบบผสมผสาน	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0155	การผสมดินปลูก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0156	การกรีดยางและทำอย่างแผ่น	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0157	การผลิตอาหารสัตว์น้ำ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0158	ช่างอาหารไทย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0159	ช่างอาหารอบ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0160	ช่างอาหารพื้นเมือง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0161	ช่างขนมไทย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0162	ช่างอาหารนานาชาติ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0163	การผลิตเครื่องดื่ม	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0164	ช่างถนอมอาหาร	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0165	ช่างร้อนมาลัย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0166	ช่างดอกไม้ประดิษฐ์	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0167	ช่างประดิษฐ์ของชำร่วย	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0168	ช่างเครื่องหอม	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0169	ช่างประดิษฐ์ตุ๊กตา	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0170	ช่างเย็บย้อมและกระเป๋า	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0171	ช่างทำเครื่องนอน	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0172	ช่างหมวก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0173	ช่างถักนิตติ้งด้วยมือ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0174	ช่างนิตติ้งด้วยเครื่องจักร	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0175	ช่างถักโครเชต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0176	ช่างผลิตภัณฑ์โลหะแผ่น	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0177	ช่างผลิตอะลูมิเนียม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0178	ช่างเขียนภาพทิวทัศน์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

ช 0179	ช่างเขียนภาพการ์ตูน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0180	ช่างเขียนภาพล้อ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0181	ช่างเขียนภาพสัตว์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0182	ช่างเขียนภาพประกอบ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0183	ช่างเขียนภาพหุ่นนิ่ง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0184	ช่างเขียนภาพดอกไม้	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0185	ช่างเขียนสีลวดลายบนผลิตภัณฑ์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0186	ช่างสลักหินแบบลอยตัว	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0187	ช่างสลักหินแบบนูนต่ำ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0188	ช่างสลักหินแบบนูนสูง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0189	ช่างแกะสลักหินอ่อน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0190	ช่างกลึงผลิตภัณฑ์ของอ่อน	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0191	ช่างแกะสลักของอ่อน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0192	ช่างแกะสลักของแข็ง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0193	ช่างแกะสลักไม้	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0194	ช่างประดิษฐ์สิ่งจำลอง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0195	ช่างทำแม่พิมพ์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0196	ช่างหล่อผลิตภัณฑ์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0197	ช่างหล่อเทียน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0198	ช่างทำอิฐ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0199	ช่างเครื่องปั้นดินเผา อุณหภูมิ 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01100	ช่างเครื่องปั้นดินเผา อุณหภูมิ 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01101	ช่างเครื่องปั้นดินเผา อุณหภูมิกลาง	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 01102	ช่างเครื่องปั้นดินเผา อุณหภูมิสูง	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 01103	ช่างทำแม่พิมพ์เครื่องปั้นดินเผา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

ช 01104	ช่างผลิตภัณฑ์จักสานไม้ไผ่	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01105	ช่างผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01106	ช่างทำเครื่องประดับโลหะ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01107	ช่างทำผลิตภัณฑ์โลหะ ด้วยการหลอม	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 01108	ช่างตีเหล็ก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01109	ช่างผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 01110	ช่างผลิตภัณฑ์เครื่องเงิน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01111	ช่างเครื่องเงินรูปพรรณ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01112	ช่างเจียรระโนพลอย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01113	ช่างทอผ้าด้วยกี่ 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01114	ช่างทอผ้าด้วยกี่ 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01115	ช่างทอผ้าด้วยกี่กระตุก 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01116	ช่างทอผ้าด้วยกี่กระตุก 2	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 01117	ช่างทอเสื่อ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01118	ช่างทอพรม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01119	ช่างผลิตภัณฑ์ยาตีเพา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01120	ช่างผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่น	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01121	ช่างทำกระดาษ	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 01122	ช่างทำผลิตภัณฑ์ด้วย กระดาษสา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01123	ช่างทำหัวโขน 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01124	ช่างทำหัวโขน 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01125	ช่างทำหุ่นกระดาษ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01126	ช่างทำผลิตภัณฑ์กระดาษ ด้วยการสาน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01127	ช่างผลิตภัณฑ์กระดาษ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01128	ช่างทำร่มกระดาษ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01129	ช่างทำเครื่องเงิน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01130	ช่างทำกระเป๋	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

ช 01131	ช่างทำรองเท้า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01132	ช่างผลิตภัณฑ์หนัง หรือสิ่งเทียมหนังเบ็ดเตล็ด	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 01133	ช่างทำหนังตะลุง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 01134	ช่างทำหุ่นกระบอก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

กลุ่มที่ 2 งานบริการ

ช 021	การจัดสวน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 022	การบริการงานเกษตร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 023	การผลิตก๊าซชีวภาพ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 024	ช่างเสื้อผ้าสตรีเบื้องต้น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 025	ช่างเสื้อผ้าสตรี	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 026	ช่างเสื้อผ้าชายเบื้องต้น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 027	ช่างเสื้อผ้าชาย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 028	ช่างเสื้อผ้าพื้นเมือง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 029	ช่างเสื้อผ้าและเครื่องใช้ เด็กอ่อน	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0210	ช่างเสื้อผ้าเด็ก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0211	ช่างออกแบบเสื้อผ้า	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0212	ช่างออกแบบเสื้อผ้า	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0213	ช่างตัดผมชายเบื้องต้น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0214	ช่างเสริมสวยเบื้องต้น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0215	ช่างเสริมสวย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0216	การประกอบอาหารและ การบริการอาหาร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0217	ช่างดอกไม้สด	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0218	ช่างแกะสลักและตกแต่งอาหาร	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0219	ช่างทำผ้าไหม	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0220	ช่างปักด้วยมือ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0221	ช่างปักด้วยจักร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0222	ช่างชักรีด	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ช 0223	การรักษาความสะอาด	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0224	สหกรณ์ร้านค้า	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0225	<u>หลักการขายเบื้องต้น</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0226	<u>งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 1</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0227	<u>งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 2</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0228	<u>งานพิมพ์ดีดภาษาไทย 3</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0229	<u>งานพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 1</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0230	<u>งานพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 2</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0231	งานเครื่องใช้สำนักงาน	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0232	งานสำนักงาน	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0233	งานเลขานุการ 1	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0234	งานเลขานุการ 2	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0235	<u>งานขายผลิตภัณฑ์</u>	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0236	<u>งานขายบริการ</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0237	งานควบคุมสินค้าคงคลัง ของร้านค้าปลีก	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0238	งานบริการส่วนหน้าโรงแรม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0239	งานบริการอาหารและเครื่องดื่ม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0240	งานแม่บ้านโรงแรม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0241	งานส่วนหน้าในสถานพยาบาล	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0242	งานบริการท่องเที่ยว	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0243	งานบริการขนส่ง	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0244	<u>งานโฆษณา</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0245	งานประชาสัมพันธ์	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0246	<u>งานขายประกันชีวิต</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0247	งานห้องสมุด 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0248	งานห้องสมุด 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0249	<u>ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์</u>	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

หมายเหตุ วิชาที่ขีดเส้นใต้เป็นวิชาอาชีพธุรกิจที่เปิดสอน

ช 0250	ตารางการทำงานและ การประยุกต์ขั้นต้น	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0251	การจัดการฐานข้อมูลเบื้องต้น	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0252	หลักการเขียนโปรแกรม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0253	ตารางการทำงานและ การประยุกต์ขั้นสูง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0254	การจัดการฐานข้อมูลขั้นสูง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0255	การเขียนโปรแกรม 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0256	การเขียนโปรแกรม 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0257	ช่างบริการบำรุงรักษารถยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0258	ช่างซ่อมเครื่องยนต์ก๊าซโซลีน	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0259	ช่างซ่อมเครื่องยนต์ดีเซล	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0260	ช่างซ่อมเครื่องยนต์เล็ก	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0261	ช่างซ่อมรถจักรยานยนต์	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0262	ช่างอุปกรณ์เชื้อเพลิง ก๊าซรถยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0263	ช่างซ่อมเครื่องล่าง ระบบส่งกำลังรถยนต์	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0264	ช่างซ่อมท่อไอเสีย	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0265	ช่างปะยางรถยนต์และ รถจักรยานยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0266	ช่างตั้งศูนย์และถ่วงล้อรถยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0267	ช่างซ่อมหม้อน้ำรถยนต์	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0268	ช่างเดินสายไฟฟ้าในรถยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0269	ช่างซ่อมตัวถังรถยนต์	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0270	ช่างพ่นสีรถยนต์	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 0271	ช่างซ่อมอุปกรณ์ตัวถังรถยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0272	ช่างซ่อมเบรก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0273	ช่างผลิตภัณฑ์โลหะด้วย การเชื่อม 1	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้

ช 0274	ช่างผลิตภัณฑ์โลหะด้วยการเชื่อม	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0275	ช่างสีโลหะ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0276	ช่างเคลือบโลหะด้วยพลาสติก	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 0277	ช่างกลึง	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0278	ช่างเดินสายไฟในอาคาร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0279	ช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0280	ช่างซ่อมพัดลม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0281	ช่างซ่อมตู้เย็น	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0282	ช่างเครื่องปรับอากาศรถยนต์	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0283	ช่างเครื่องปรับอากาศ	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0284	ช่างซ่อมเครื่องรับวิทยุ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0285	ช่างเครื่องเสียง	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0286	ช่างซ่อมเครื่องรับโทรทัศน์ ขาว-ดำ	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0287	ช่างซ่อมเครื่องรับโทรทัศน์สี	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0288	ช่างซ่อมเครื่องเล่นเทปโทรทัศน์	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 0289	ช่างซ่อมเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและมอเตอร์สตาร์ท	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0290	ช่างซ่อมมอเตอร์เฟสเดียว	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0291	ช่างซ่อมมอเตอร์สามเฟส	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0292	ช่างท่อและสุขภัณฑ์	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0293	ช่างสี	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 0294	ช่างปูน	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0295	ช่างผลิตภัณฑ์หินล้างหินขัด	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0296	ช่างปูกระเบื้อง	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 0297	ช่างไม้เครื่องเรือน	12 คาบ/สัปดาห์/ภาค	6 หน่วยการเรียนรู้
ช 0298	ช่างซ่อมจักรยานยนต์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

ช 0299	ช่างเขียนภาพคนเหมือน ด้วยดินสอ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02100	ช่างเขียนภาพคนเหมือน ด้วยปากกา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02101	ช่างเขียนภาพคนเหมือน ด้วยสีชอล์ก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02102	ช่างเขียนภาพคนเหมือน ด้วยสีน้ำมัน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02103	ช่างเขียนภาพโฆษณา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02104	ช่างเขียนตัวอักษร	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02105	ช่างทำป้ายอักษร	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02106	ช่างเขียนลายไทย 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02107	ช่างเขียนลายไทย 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02108	ช่างเขียนภาพไทย 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02109	ช่างเขียนภาพไทย 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02110	ช่างทำแม่พิมพ์โลหะ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02111	ช่างทำตรายาง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02112	ช่างปั้นปูน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02113	ช่างปั้นปูนประดับ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02114	ช่างปั้นจันทน์รูป	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02115	ช่างชุบโลหะรูปพรรณ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02116	ช่างสลักคุณโลหะ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02117	ช่างลงยา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02118	ช่างทำถักทอผ้า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02119	ช่างย้อมสี	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02120	ช่างย้อมผ้าบาติก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02121	ช่างประดับหัวโขน	6 คาบ/สัปดาห์/ภาค	3 หน่วยการเรียนรู้
ช 02122	ช่างรักติลยา	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02123	ช่างลงรักปิดทอง	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 02124	ช่างรักประดับ	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้

ช 02125	ช่างประดับกระจก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02126	ช่างจัดตกแต่งอาคาร	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 02127	ช่างจัดตกแต่งภายใน	8 คาบ/สัปดาห์/ภาค	4 หน่วยการเรียนรู้
ช 02128	ช่างตกแต่งหน้าร้าน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02129	ช่างบุผนังหรือสิ่งผนังเทียม	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02130	ช่างซ่อมเครื่องหนัง หรือสิ่งเทียมหนัง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02131	ช่างถ่ายภาพ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02132	งานช่างแม่พิมพ์สำหรับงานพิมพ์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02133	งานออกแบบจัดรูปเล่ม งานพิมพ์	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02134	ช่างพิมพ์ซิลค์สกรีน	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02135	ช่างเครื่องทำดนตรีไทย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02136	กลองยาว	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02137	อังกะลุง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02138	ขับร้องเพลงไทย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02139	การแสดงพื้นเมือง	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02140	การแสดงละครไทย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02141	การแสดงนาฏดนตรี	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02142	การแสดงหุ่นกระบอก	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02143	การแสดงละครสากล	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02144	ช่างแต่งหน้า-ผม และร่างกาย เพื่อปลอมแปลง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02145	ช่างแต่งกายนักแสดง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02146	ช่างจัดฉากและเวทีการแสดง	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02147	ช่างผู้จัดทำบท	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02148	ผู้กำกับการแสดง แสง เสียงบนเวที	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02149	ขับร้องเพลงไทยสากล เพลงสากล	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ช 02150	การปฏิบัติเครื่องดนตรี ประเภทเครื่องเป่า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02151	การปฏิบัติเครื่องดนตรี ประเภทคีย์บอร์ด	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02152	การปฏิบัติเครื่องดนตรี ประเภทเครื่องสาย	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02153	การปฏิบัติเครื่องดนตรี ประเภทเครื่องตี	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02154	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02155	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02156	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 3	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02157	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 4	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02158	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 5	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02159	ภาษาเยอรมันเพื่อการ ท่องเที่ยว 6	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 02160	เกศศาสตร์	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02161	สรรพคุณเกศ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02162	คณาเกศ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02163	สมุนไพรเฉพาะโรค	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 02164	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 1	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 02165	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 2	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 02166	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 3	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 02167	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 4	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 02168	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 5	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 02169	ภาษาฝรั่งเศสเพื่อวิทยากร 6	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้

กลุ่มที่ 3 งานเสริมงานผลิตและงานบริการ

ช 031	<u>การประกอบธุรกิจขนาดเล็ก</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 032	<u>เศรษฐศาสตร์ผู้บริโภค</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 033	<u>เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 034	<u>กฎหมายพาณิชย์</u>	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 035	<u>กฎหมายธุรกิจ</u>	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 036	ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 037	ภาษีเงินได้นิติบุคคล	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 038	มนุษยสัมพันธ์ทางธุรกิจ	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 039	<u>เอกสารธุรกิจ</u>	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0310	ภาษาไทยธุรกิจ 1	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0311	ภาษาไทยธุรกิจ 2	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0312	สนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0313	สนทนาภาษาอังกฤษธุรกิจ 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0314	ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0315	ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0316	การสหกรณ์	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0317	ลูกคิด 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0318	ลูกคิด 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0319	งานระเบียบการเงิน	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0320	งานบัญชีกิจการบริการ	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0321	งานบัญชีกิจการจำหน่ายสินค้า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0322	งานบัญชีสหกรณ์ร้านค้า	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
ช 0323	งานบัญชีฟาร์ม	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
ช 0324	งานเก็บเอกสาร	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0325	งานชวเลขไทย 1	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0326	งานชวเลขไทย 2	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0327	งานชวเลขไทย 3	3 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1.5 หน่วยการเรียนรู้
ช 0328	หลักการเขียนภาพเบื้องต้น	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
<u>หมายเหตุ</u>	วิชาที่ขีดเส้นใต้เป็นวิชาอาชีพธุรกิจที่เปิดสอน		

กลุ่มที่ 4 งานอาชีพอิสระระหว่างเรียน

ช 041 ปฏิบัติงานอาชีพ

อย่างน้อย 12 หน่วยการเรียนรู้

หมายเหตุ

1. การเลือกรายวิชาอาชีพนอกเหนือจากรายวิชาที่กำหนดในหลักสูตรนี้ ผู้เรียนอาจเลือกเรียนจากหลักสูตรอื่นใดที่เทียบเท่า

2. ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนซ้ำได้ แต่โรงเรียนต้องจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

3. ในกรณีที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ในอาชีพ ซึ่งตรงกับรายวิชาอาชีพที่มีในหลักสูตรกลุ่มที่ 1 - 3 สามารถลงทะเบียนรายวิชานั้น เพื่อขอรับการประเมินผลให้ได้หน่วยการเรียนรู้โดยไม่ต้องเรียน ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 4 หน่วยการเรียนรู้ และเป็นไปตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ

4. รายวิชา ช 041 เป็นรายวิชาเพื่อการประกอบอาชีพระหว่างเรียน ผู้เรียนจะต้องผ่านรายวิชาอาชีพที่มีเนื้อหาและทักษะตรงกับรายวิชานี้มาก่อน และหรือโรงเรียนได้ตรวจสอบแล้วว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเพียงพอที่จะเรียนรายวิชานี้ได้

โรงเรียนจะต้องตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาอนุมัติโครงการ กำหนดหน่วยการเรียนรู้ตามความเหมาะสมกับอาชีพที่เลือก ติดตามประเมินผลโครงการและโรงเรียน

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ตรวจเครื่องมือการวิจัย

1. ศศ. ดร. ประนอม อุดกฤษณ์
รองอธิการบดี ฝ่ายการเงินและทรัพย์สิน
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ
2. อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ
ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. อาจารย์ปทุม พงษ์สุชาติ
อาจารย์ 2 ระดับ 7
โรงเรียนปทุมคงคา

ภาคผนวก ค

ที่ ทม 1007/ 4435

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

31 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนปทุมคงคา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายสุรพล เย็นเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" โดยมี รองศาสตราจารย์สาอังกค์ งามวิชา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ่มไทย เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5-6 ที่เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ จำนวน 64 คน ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนกันยายน 2542

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นายสุรพล เย็นเจริญ ได้เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร./โทรสาร. 258-4119

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง () ลงในช่องที่กำหนดให้ตรงกับความเป็นจริง

1. กำลังเรียนอยู่ชั้น
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 5
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 6
2. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 4
 - () ต่ำกว่า 2.00
 - () ระหว่าง 2.00-2.50
 - () ตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ

คำชี้แจง

1. ให้พิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่นักเรียนเห็นว่าตรงกับ
ความพึงพอใจของนักเรียนดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง (4)
พึงพอใจมาก	ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง (3)
พึงพอใจน้อย	ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง (2)
พึงพอใจน้อยที่สุด	ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง (1)

2. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ หมายถึงความรู้สึกรู้สึกพอใจในสภาพการจัด
องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
อย่างมีชีวิตชีวา มีความเจริญงอกงาม มีความกระตือรือร้น เพื่อจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง

ตัวอย่าง เช่นด้านครูผู้สอน

ข้อที่	ข้อคำถาม	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
		4	3	2	1
0	การยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน			/	

จากการตอบนี้ หมายความว่า โดยทั่วไปนักเรียนพึงพอใจเกี่ยวกับการยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนน้อย อาจจะเป็นเพราะว่าครูผู้สอนเอาแต่ความคิดเห็นของตนเองเป็นส่วนใหญ่

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	<u>ความพึงพอใจในด้านหลักสูตรวิชาอาชีพธุรกิจ</u>				
1.	นักเรียนมีความภาคภูมิใจที่ได้เรียนวิชาอาชีพธุรกิจ.....				
2.	การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการเรียน วิชาอาชีพธุรกิจ.....				
3.	การจัดรายวิชาอาชีพธุรกิจให้นักเรียนได้เรียนตามความ ถนัด.....				
4.	การจัดรายวิชาอาชีพธุรกิจให้นักเรียนได้เรียนตามความ สนใจ.....				
5.	อุปกรณ์การเรียนวิชาอาชีพธุรกิจที่เป็นอุปกรณ์หลักคือ เครื่องพิมพ์ดีด.....				
6.	เนือหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อ				
7.	เนือหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการประกอบ อาชีพ.....				
8.	เนือหารายวิชาพิมพ์ดีดใช้เป็นแนวทางในการเรียน คอมพิวเตอร์.....				
9.	เนือหารายวิชาการประกอบอาชีพธุรกิจขนาดเล็กใช้เป็น แนวทางในการประกอบอาชีพ.....				
10.	เนือหารายวิชาการประกอบอาชีพธุรกิจขนาดเล็กใช้เป็น แนวทางในการศึกษาต่อ.....				
11.	เนือหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางใน การประกอบอาชีพ.....				
12.	เนือหารายวิชาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช้เป็นแนวทางใน การศึกษาต่อ.....				
13.	เนือหารายวิชางานขายผลิตภัณฑ์ใช้เป็นแนวทางในการ ประกอบอาชีพ.....				

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
		4	3	2	1
14.	เนื้อหาวิชางานขายบริการใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ.....				
15.	เนื้อหาวิชาอาชีพธุรกิจมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์.....				
16.	เนื้อหาวิชาอาชีพธุรกิจง่ายต่อการเข้าใจและปฏิบัติ....				
17.	เนื้อหาวิชาอาชีพธุรกิจมีความน่าสนใจ ทำให้อยากศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม.....				
18.	ความเหมาะสมของระยะเวลาในการเรียนแต่ละรายวิชา ต่อคาบต่อสัปดาห์.....				

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	<u>ความพึงพอใจด้านวิธีสอนและ</u>				
	<u>กิจกรรมการเรียนการสอน</u>				
19.	เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าทำให้นักเรียนเข้าใจใน บทเรียน.....				
20.	แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจก่อน การเรียนการสอน.....				
21.	ตั้งคำถามให้นักเรียนคิดค้นหาคำตอบ.....				
22.	มีการชมเชย สนับสนุนและให้กำลังใจนักเรียนในการ แสดงออก.....				
23.	ตอบข้อซักถามของนักเรียนได้อย่างชัดเจน.....				
24.	จัดการเรียนการสอนไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก...				
25.	อธิบายบทเรียนให้นักเรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี.....				
26.	มีวิธีการสอนที่หลากหลาย.....				
27.	ควบคุม แนะนำ การฝึกทักษะวิชาที่มีภาคปฏิบัติ.....				
28.	มีการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาก่อนสอนบทเรียน ใหม่.....				
29.	แบ่งเวลาให้กับกิจกรรมที่สอนได้อย่างเหมาะสม.....				
30.	ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาในเรื่องที่เรียน.....				
31.	ส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติงานด้วย ตนเอง.....				
32.	มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทุกครั้ง.....				
33.	ประเมินผลการเรียนด้วยความยุติธรรม.....				
34.	มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....				
35.	ตรวจและแจ้งผลการสอบอย่างรวดเร็วหลังจากการสอบ แต่ละครั้ง.....				

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
		4	3	2	1
36.	คำสั่งและข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน.....				
37.	มีการอธิบายเพิ่มเติมแก่นักเรียนที่ยังสอบไม่ผ่านใน วิชานั้นๆ.....				
38.	มีการใช้สื่อประกอบการสอน.....				
39.	สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน.....				
40.	มีการติดตามงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ.....				
41.	มีความสม่ำเสมอในการจัดกิจกรรม.....				
42.	มีการส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมทางธุรกิจของ โรงเรียน.....				
43.	มีการจัดลำดับเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้.....				
44.	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามความแตกต่างของ นักเรียน.....				
45.	มีการแก้ไขปัญหานักเรียนในด้านการเรียน.....				
46.	มีการจัดทำเอกสารประกอบการสอน.....				
47.	มีการจัดเนื้อหาวิชาให้สัมพันธ์และต่อเนื่อง.....				

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ			
		มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	ความพึงพอใจด้านครูผู้สอน				
48.	สุภาพเรียบร้อย ใช้ภาษาที่สุภาพในขณะที่ทำการสอน....				
49.	มีความรับผิดชอบ กระตือรือร้น.....				
50.	เข้าสอนตรงเวลาและไม่ออกก่อนหมดเวลา.....				
51.	มีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน.....				
52.	แต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู.....				
53.	ใจเย็น เก็บอารมณ์ ได้เป็นอย่างดี.....				
54.	ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน.....				
55.	มีความยุติธรรม ไม่ลำเอียง.....				
56.	ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน.....				
57.	มีความสามารถในการควบคุมชั้นเรียน.....				
58.	มีความสามารถจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน.....				
59.	มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศในการเรียน ให้น่าเรียน.....				
60.	มีความประพฤติ และวางตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน				
61.	พร้อมจะติดต่อกับผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับ การเรียนของนักเรียน.....				
62.	เป็นผู้มีเหตุผลในการตัดสินปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น.....				
63.	มีความเป็นมิตรและมีอารมณ์ดี.....				
64.	เป็นที่ปรึกษาที่ดีแก่นักเรียน.....				
65.	มีความเมตตาปราณีต่อนักเรียน.....				
66.	มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมกับความเป็นครู.....				

ภาคผนวก จ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายสุรพล เย็นเจริญ

เกิด วันที่ 2 ตุลาคม 2501

สถานที่เกิด อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 112/481 การเคหะบางนา ถนนบางนา-ตราด เขตบางนา
กรุงเทพมหานคร 10260

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนปทุมคงคา 920 ถนนสุขุมวิท เขตคลองเตย
กรุงเทพมหานคร 10110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520 มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2526 ปวท. (การเงินการธนาคาร) วิทยาลัยอินทราชัย
กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2531 คบ. (ธุรกิจศึกษา) วิทยาลัยครูจันทระเกษม
กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2543 กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กรุงเทพมหานคร